

05/10/2015

Recull de Premsa Cap de Setmana

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso

INTELLIGENCE TO SHINE

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

34

PRENSA

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
03/10/15	EL MITE DEL FRED MANRESÀ / Regió7	6	1
04/10/15	JAUME CRISTAU, PREMI MEMORIAL CANDEL / El Punt avui (Ed. Girona)	7	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
03/10/15	EL FOTOPERIODISME VA NÉIXER AIXÍ / El Periódico de Catalunya (Ed. Català)	9	2
03/10/15	GOOGLE, DE LA BUTXACA A LA SALA D'ESTAR, PER ALBERT CUESTA / Ara	11	1
03/10/15	PERIODISTES INCÒMODES PER AL PODER / La Vanguardia.cat -Qui	12	2
03/10/15	ENTREVISTA A XAVIER SARDÀ, PRESENTADOR D'"ADN MAX": «DISCOVERY ÉS UN CANAL MOLT DE CULTE AMB PÚBLIC SELECTE» / El Periódico de Catalunya (Ed. Català)	14	1
03/10/15	9 ANYS SENSE POLITKÓVSKAIA, PER JUDIT CARRERA / Ara	15	1
03/10/15	'JOT DOWN SMART', LO MEJOR DE LA REVISTA / El País	16	1
03/10/15	TRIBULACIONES DE UN REPORTERO / El País -Babelia	17	1
03/10/15	NOVA MULTA DE 80.000 EUROS A MEDIASET PER EXCÉS DE PUBLICITAT / Ara	18	1
04/10/15	GRUP ZETA PERD JOAN LLOPART, EL SEU VICEPRESIDENT / El Periódico de Catalunya (Ed. Català)	19	1
04/10/15	TWITCH ÉS UNA PLATAFORMA AUDIOVISUAL QUE RETRANSMET PARTIDES DE VIDEOJOCS. JA ÉS LA QUARTA MÉS VISITADA ALS ESTATS UNITS I LI FA LA COMPETÈNCIA DIRECTA A YOUTUBE / Ara	20	1
04/10/15	RECAPITULACIÓN ELECTORAL por LA DEFENSORA DEL LECTOR Lola Galán / El País	21	1
04/10/15	EL MAL PERDRE DE VOCENTO EN EL CONCURS DE LA TDT / Ara	22	1
04/10/15	EL FESTIVAL DE SITGES S'UNEIX A 'LA VANGUARDIA' / La Vanguardia.cat	23	1
05/10/15	Amàlia Garrigós: "QUI TREBALLA EN EL SECTOR AUDIOVISUAL VALENCIÀ HO FA EN PRECARI » / Ara	24	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
05/10/15	VIVIR PARA FOTOGRAFIARLO / La Razón (Cataluña)	25	2
05/10/15	DÍA DEL VENDEDOR DE PRENSA. SANTUARIOS DEL PAPEL / El Mundo	27	1
05/10/15	J. R. MOEHRINGER, PERIODISTA; PREMI PULITZER, AUTOR D'EL BAR DE LAS GRANDES ESPERANZAS' / La Vanguardia.cat	28	1
05/10/15	HELLMUTH KARASEK, UN PERIODISTA GENEROSO Y DIVERTIDO / El País	29	1
05/10/15	COLABORAR CON LA RAZÓN AVALA APARTAR A LÓPEZ DE «GÜRTEL» / La Razón	30	1
05/10/15	EL PROCÉS DEL PERIODISME per Jordi Évole / El Periódico de Catalunya (Ed. Català)	31	1
05/10/15	«PACIENTS EN ESPERA» GUANYA EL PREMI PERIODÍSTIC DE BIOÈTICA / Diari de Girona	32	1
05/10/15	PERIODISME QUE PROVOCA ELS FETS / El Punt avui	33	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fil per randa

EL MITE DEL FRED MANRESÀ

 Miquel Calçada va ser dimecres el protagonista del nou cicle «Pessics de Vida», que orga-

nitza la Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes. Calçada, que per a molts continua sent el Mikimoto, va ser *interrogat* sobre diferents etapes de la seva vida i trajectòria personal, entre les quals l'estada que va fer als Es-

tats Units per formar-se en administració pública i relacions internacionals a la Universitat de Siracusa. Miquel Calçada va explicar que una de les coses que més li van quedar de Siracusa era el fred rigorós que hi feia. Tot i això, Cal-

çada també ho va relativitzar dient que era «un fred sec», i el presentador, Xavier Serrano, li va apuntar «no com el de Manresa», conegut per la seva humitat. I Calçada ho va apuntalar: «ni com el de Sabadell». Vaja, que hi ha freds i freds.

Jaume Cristau, premi Memorial Candel

X.C.
FIGUERES

El músic empordanès Jaume Cristau i Brunet (Figueres, 1940) rebrà, dimecres vinent, un dels premis de l'àmbit cultural del 7è Memorial Francesc Candel, al Col·legi de Periodistes de Catalunya (19 h). El premi és un reconeixement a Cristau, "tant com a intèrpret i director de reconegu-

des formacions musicals, com a compositor d'incomptables i magnífiques sardanes", una tasca amb què "ha contribuït notòriament a la promoció de la música popular".

Jaume Cristau va compondre la cantata *Si el món voleu canviar* per a l'homenatge de la cultura popular a Paco Candel, pel 50è aniversari del llibre *Els altres catalans*. ■

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

La visió renovadora d'una edat d'or

El fotoperiodisme va néixer així

El llibre 'Repòrters gràfics' reconstrueix la història de la professió a Barcelona del 1900 al 1939

El treball recupera noms oblidats i explica les condicions de treball d'un col·lectiu precari

ERNEST ALÓS
BARCELONA

El ritme de publicació de llibres de fotografia amb escenes de la Barcelona d'abans o de catàlegs d'exposicions de primeres espases de la professió desborda la persona més interessada en el tema. Ara bé, dimecres que ve arriba a les llibreries una obra destinada a marcar un abans i un després en la historiografia del fotoperiodisme català, i a convertir-se en imprescindible en qualsevol biblioteca atenta a aquesta disciplina. Després de cinc anys de treballs exhaustius, un col·lectiu format per un historiador, Pablo González Morandi, un antropòleg, Andrés Antebi, una periodista, Teresa Ferré, i un dissenyador gràfic, Roger Adam, publica *Repòrters Gràfics, Barcelona 1900-1939*, la biografia col·lectiva d'un ofici que va néixer amb el segle XX i que va arribar a una esplèndida maduresa als anys 30, fins que el franquisme va delmar la professió i en va condemnar a l'oblit una part, només recuperada de forma parcial i esbiaixada després de la transició.

Solament la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i l'Arxiu Nacional de Catalunya ha permès publicar una obra de 450 pàgines en dos volums (i que surti per 40 euros), amb una maquetació original i un treball d'arxiu desbordant. El primer volum, (*Ofici*), dedicat a l'evolució de la professió, il·lustrat amb fotografies de tots els fotoperiodistes de l'època en plena feina i amb documents obtinguts

UNA FIGURA OBLIDADA Martínez Sagi, la fugaç primera reportera gràfica

► Entre els 32 biografiats al llibre només hi ha una dona, la periodista Anna Maria Martínez Sagi, l'única de qui es coneix activitat com a reportera gràfica entre el 1900 i el 1939, un aspecte que havia passat desapercbut fins ara. Poeta, esportista i primera directiva del FC Barcelona, es dedica al periodisme des del 1931. L'agost de 1936 se'n va al front d'Aragó i des d'allà publica cròniques i fotografies. Al setembre és ferida per l'explosió d'una granada i l'octubre pateix un accident i es trunca la seva carrera. Teresa Ferré considera que el treball de reajustament de tants mites de la professió no hauria de portar «a crear mites nous i inventar una Gerda Taro catalana», amb una experiència tan breu.

d'arxius i, sobretot, de famílies, i rematat amb les biografies de 32 professionals (12 d'ells, més el cineasta Joaquim Soler, especialment destacats), és un primer cànon de la professió seleccionat entre els 160 fotoperiodistes actius durant el període que els autors han identificat. Molt més extens que els dos o tres noms, expliquen els autors, «que han projectat una ombra que ha tapat els seus col·legues». El segon volum (*Kiosk*) és una antologia de fotografies, en què es primen les inèdites o d'autors oblidats o desconeguts, i moltes d'elles situades en el context dels mitjans en què van ser publicades.

UNA NOVA VISIÓ // *Repòrters gràfics* surt al pas, explica Andrés Antebi, d'un déficit de coneixement, tòpics i llocs comuns». A partir d'un buidat extensiu d'arxius i hemeroteques i d'una tasca a vegades detectivesca de localització de famílies de les quals s'havia perdut el rastre, han tret a la llum noms i imatges oblidades i han corregit errors factuais que es repetien des de feia dècades. El primer diari gràfic no va ser *El Dia Gráfico* sinó *La Tribuna*. Centelles no va ser l'únic al carrer el juliol de 1936, ni tampoc el primer amb una Leica a les mans, ni la introducció d'aquesta càmera va tenir un paper tan crucial...

«El verdader naixement del fotoperiodisme a Barcelona és la Setmana Tràgica, com ja va escriure Francesc Espinet», indica Teresa Ferré. Va tenir, planteja, un moment de maduresa en l'exposició del 1929, i l'impacte de l'esclat de la guerra civil com a origen del fotoperiodisme modern ha sigut mitificat (hi havia fotoperiodistes que feia dècades que fotografien esglésies cremades, manifestacions, vagues, trets

i barricades, que aquesta era la Barcelona del primer terç de segle), tant com el de la introducció de càmeres de petit format com la Leica en els anys 30 en la renovació del llenguatge fotogràfic. «Ho va escriure Gisèle Freund el 1968 i s'ha anat repetint. Però a l'Lucines amb fotos dels anys 20, per exemple d'esports, amb càmeres de plaques», diu Ferré, que recorda que la modernitat en el fotoperiodisme no arriba com una revelació, «sinó que

Josep Gaspar, Carlos Pérez de Rozas i Josep Branguli, entre altres, en el combat de boxa entre Paulino Uzcudun i Primo Carnera (1930).

JOAN AN

la producció local va al mateix pas que l'europea».

COM TREBALLAVEN // *Repòrters Gràfics* intenta reconstruir el funcionament de la professió (societats, agències, patrons i aprenents, encàrrecs, retribucions i corresponsalies, escalas, motos i laboratoris de revelat, una competència a vegades a cops de peu, viatges al davant de combois organitzats i enquadrament dels professionals en els organismes de

Quan esclata la guerra civil, aquells pioners feia dècades que fotografiaven trets i barricades

PABLO LUIS TORRENTS / AGA

AUTOR DESCONEGUT / ARXIU OLGA BADOSA

D'esquerra a dreta, Miquel Agulló, Joaquim Brangulí, Carlos Pérez de Rozas i Josep Maria Badosa.

Pablo Luis Torrents, en les eleccions del febrer del 1936, fotografiat per Puig Farran.

JREU PUIG FARRAN / ARXIU FAMILIA PUIG

Josep Maria Sagarra, enfils anys 30 enfilat en un fanal.

AUTOR DESCONEGUT / ARXIU JOSEP M. SAGARRA

propaganda que matisen la imatge romàntica del reporter de guerra). I el resultat contradiu les visions que «volen introduir el fotoperiodista en el mercat de l'art», assenyala Ferré. «Era un treball molt precari i sense el concepte d'autoria que adopta a partir dels anys 30», afegeix. Les grans exposicions sobre algunes figures, i les anàlisis sobre els seus estils, porten a equívocs immensos: sortir per exemple de la mostra de Brangulí pensant-se que s'ha desco-

bert un autor quan, per exemple, moltes de les seves fotos d'esports i toros són encarregades a Gaspar, Claret o Mateo. O parlar de la *maleta de Centelles*, que els autors qualifiquen obertament com una «maleta col·lectiva» en què el llavors cap del servei fotogràfic de la intel·ligència militar va transportar obra d'altres fotògrafs.

HISTÒRIES GUSTOSES // El llibre no és el treball acadèmic que els autors tam-

bé podrien haver abordat sinó «un llibre clarament de divulgació», on el text cedeix centenars de pàgines a la imatge i la revisió historiogràfica s'apunta de forma sintètica per deixar lloc a algunes anècdotes i històries gustoses (i a vegades doloroses, com alguna delació) d'un col·lectiu bohemí que va viure un temps interessant. Merletti, els seus caramels i Alfons XIII, un gairebé pugilat entre ell i Pérez de Rozas...

UN PUNT DE PARTIDA // El llibre, expliquen els seus autors, només és un punt de partida que obre nous camins, de la mateixa manera que ells van partir dels treballs de síntesi pioners (que ara revisen a fons) de Jaume Fabre, Josep Maria Huertas, Francesc Espinet o Josep Cruanyes, amb la rèmora del menor accés als arxius en els temps previs a la digitalització, o de les monografies d'investigadors més recents. «Sense internet no hauríem pogut fer això. Hem treballat en una altra dimensió que en les obres de fa 20 o 30 anys», reconeix Antebi. Ells mateixos, que des de l'Observatori de la Vida Quotidiana han plantejat aquest treball com una part d'un projecte més ampli, *La imatge velada*, tenen entre mans un audiovisual sobre els tres reis mags, Gaspar, Segarra i Torrents, una biografia de Gabriel Casas i el guió d'una exposició al voltant de Pérez de Rozas per a l'Arxiu Fotogràfic de Barcelona. «El llibre també és –afegeixen Ferré i Antebi– un toc d'atenció a les Administracions per tot el patrimoni històric que s'està deixant perdre». ≡

UN CÀNON DE 12

ELS AUTORS HAN IDENTIFICAT 160 FOTÒGRAFS ACTIUS A LA PREMSA DEL 1900 AL 1939. N'HAN SELECCIONAT 32, 12 D'ELLS «INDISCUTIBLES»

ALESSANDRO MERLETTI

El torinès (1860-1943), inventor i degà del col·lectiu, motoritzat i histriònic, va ser un mite ciutadà: *l'home dels caramels*.

ADOLF MAS

El creador de l'arxiu de fotografia artística Mas (1860-1936) va tenir una faceta oculta com a fotoperiodista entre 1900 i 1917.

FREDERIC BALLELL

Retratista a Puerto Rico en la seva joventut, Ballell (1864-1951) ja és el 1907 un pioner de la fotografia dinàmica a peu de carrer.

JOSEP BRANGULÍ

El fundador de la nissaga Brangulí (1879-1945) crea una autèntica agència fotogràfica familiar que va treballar amb 35 diaris i 75 revistes.

JOSEP MARIA SAGARRA

Un dandi desheretat (1885-1959), actiu del 1906 al 1937. Es consagra a la Setmana Tràgica. Fotògraf de Macià i Companys.

RAMON CLARET

Claret (1887-1965) és un referent del periodisme esportiu des del 1912 al 1961. Va afillar el també fotògraf Ramon Dimas.

JOSEP GASPAR

Gaspar (1892-1970), a més de fer-ho en el cine, despunta en la fotografia esportiva i aèria. Un dels Reis Mags, amb Sagarra i Torrents.

GABRIEL CASAS

El més avantguardista, experimental i personal d'aquesta generació, Casas (1892-1973) mor professionalment el 1939.

CARLOS PÉREZ DE ROZAS

El fundador de la dinastia (1893-1954) està actiu des del 1911 fins al moment mateix de la seva mort, amb la càmera a la mà.

PABLO LUIS TORRENTS

L'exili a l'Uruguai va condemnar a l'oblit Torrents (1893-1966), que amb Sagarra i Gaspar va dominar l'escena del 1929 al 1934.

JOSEP BADOSA

Badosa (1893-1937) va treballar a la primera premsa gràfica: *El Dia Gráfico* i *La Tribuna*. El primer amb una Leica, tutela el jove Centelles.

AGUSTÍ CENTELLES

El petit del col·lectiu (1909-1985), que trenca amb els seus patrons. Amb el rescat del seu arxiu el 1976 eclipsa els seus vells col·legues.

DÍGITS I ANDRÒMINES

ALBERT CUESTA
TWITTER: @ALBERTCUESTA

La companyia llança una nova versió del sistema operatiu Android i presenta dos models de telèfon, una tauleta i dos nous adaptadors Chromecast, per a televisors i per a equips d'àudio

Google, de la butxaca a la sala d'estar

Segons Sundar Pichai, conseller delegat de Google, al món hi ha 1.400 milions de dispositius Android en funcionament, 400 milions més que fa un any i mig. Dit d'una altra manera: una cinquena part de la humanitat fa servir el sistema operatiu del gegant d'internet, majoritàriament en telèfons mòbils i tauletes.

No tots aquests aparells estan vinculats als serveis de l'empresa: la seva botiga Play Store només té 1.000 milions d'usuaris mensuals, mentre que la resta corresponen a plataformes derivades com Fire OS d'Amazon i Miui de Xiaomi, que disposen d'ecosistemes propis de contingut digital. Tot i això, cal parar atenció quan Google presenta les seves novetats en matèria de hardware, perquè està donant pistes de la direcció que seguirà el sistema operatiu més popular del món. I així ho ha fet aquesta setmana a San Francisco, en un acte en què la diversitat ètnica i de gènere entre els directius que hi van intervenir no semblava gens casual, sobretot en comparació amb les presentacions d'Apple, el gran rival.

Confirmant les rituals filtracions prèvies, els protagonistes van ser dos *smartphones* Nexus, la marca amb la qual Google subcontracta a fabricants de prestigi la producció dels dispositius que serveixen de referència per a les funcionalitats del sistema Android. En aquesta ocasió els agraciats han sigut la coreana LG i la xinesa Huawei. La primera, que ja va fabricar el Nexus 5 fa dos anys, aporta ara el Nexus 5X, amb pantalla de 5,2 polzades, mentre que la segona fabricarà el Nexus 6P, el nou model emblemàtic de la gamma, amb carcassa metàl·lica i pantalla de 5,7 polzades. És el primer cop que Google presenta dos telèfons al mateix temps i també el primer que afegeix lletres a la denominació numèrica: ho ha hagut de fer perquè ja s'ha quedat sense xifres per sota del 10. Els dos telèfons comparteixen càmera -12,5 megapíxels de resolució, amb píxels més

grans per captar més llum-, un xip dedicat específicament a processar les dades dels sensors d'activitat -a l'estil del coprocessador dels iPhone- i la compatibilitat amb xarxes 4G avançades -de velocitats fins a 300 megabits per segon-. Els dos models adopten també el nou connector reversible USB-C, amb funcions de recàrrega ràpida de bateria, i un lector dactilar anomenat Nexus Imprint, situat a la part del darrere dels telèfons. No serveix només per desbloquejar-los de manera ràpida mentre els treus de la butxaca, sinó que serà peça clau de les operacions de pagament mòbil fetes amb la plataforma Android Pay, rival d'Apple Pay i Samsung Pay.

L'altre element compartit entre el Nexus 5X i el Nexus 6P és, esclar, el sistema operatiu: són els primers mòbils que sortiran de sèrie amb Android 6.0 Marshmallow. Aquesta nova versió aporta millores en rendiment i en consum de bateria i permet que l'usuari triï quins permisos concedeix a les aplicacions que instal·la. També aprèn de l'ús: hi ha una barra d'icones dinàmica que mostra les que es fan servir més sovint, a l'estil de complements ja existents com el Z Launcher de Nokia. També s'ha ampliat la sensibilitat contextual de l'assistent personal Google Now, equivalent al Siri d'Apple i al Cortana de Microsoft;

Llegiu l'article amb enllaços

La tauleta Pixel C, els mòbils Nexus 5X i Nexus 6P i els nous models d'adaptadors Chromecast per a televisors i equips de so.

des d'ara també serveix per dialogar amb les aplicacions que ho permeten: en la demostració el van fer servir per iniciar amb una ordre de veu l'aplicació de la ràdio NPR, que comença demanant a l'usuari si vol escoltar l'emissió en directe o recuperar el butlletí informatiu més recent. Veurem si la funció té èxit entre els creadors d'aplicacions. Android Marshmallow també arribarà aviat, en forma d'actualització, als Nexus 5, 6, 7 i 9 existents.

També portarà el sistema Android Marshmallow la Pixel C, una nova tauleta metàl·lica amb pantalla de 10,2 polzades que sortirà a la venda abans de Nadal. Amb ella Google s'adreça al segment de substitució dels ordinadors portàtils, que Microsoft va obrir amb les seves Surface i que acaba d'acollir l'arribada de l'iPad Pro d'Apple. En aquest mercat, l'element clau és la funda amb teclat que permet disposar de tota la pantalla per a les aplicacions, i la de Google millora les de la competència perquè es carrega per inducció i la inclinació és ajustable. Curiosament, la Pixel C ha sigut dissenyada per l'equip responsable dels portàtils connectats Chromebook, que no fan servir Android sinó Chrome OS, l'altre sistema de la casa per a dispositius mòbils.

Els telèfons i les tauletes, però, ja no són la prioritat de Google. Un cop

conquerides les butxaques del món, l'empresa apunta ara a les nostres cases com el nou entorn on oferir-nos serveis i capturar de passada tantes dades nostres com pugui. Ja ho està fent amb els televisors Android TV que fabriquen Philips, Sharp i Samsung i amb els termòstats Nest que va comprar l'any passat. I ho farà encara més amb els dos nous adaptadors Chromecast que ha presentat aquesta setmana. L'empresa porta venuts 20 milions d'unitats d'aquest adaptador de 35 euros que connecta a internet qualsevol televisor que tingui connector HDMI i permet accedir a serveis de Google com YouTube i als d'altres proveïdors de contingut audiovisual, sota el control d'una aplicació de mòbil. La nova versió d'aquesta, a més, fa de guia de programació: la funció What's On mostra la llista de canals compatibles amb Chromecast -des de Netflix fins a Hulu- en què podem veure una pel·lícula o sèrie determinada.

El model nou de Chromecast (39 euros) millora la connectivitat de l'actual gràcies a un tipus nou d'antena. Arriba acompanyat d'un germà petit que fa la mateixa funció, però aplicada als equips de so: en comptes de sortida HDMI, el Chromecast Audio té un *minijack* d'àudio per connectar a l'entrada auxiliar d'un amplificador o uns altaveus actius i escoltar-hi la música guardada al núvol de Google. D'una tacada, Google ha fet redundants els altaveus wifi de marques com Sonos i Bose i ha ampliat l'atractiu del seu Play Music davant d'alternatives com Spotify i Apple Music. D'aquest últim, per cert, n'igualava el preu amb una nova modalitat familiar de 15 dòlars mensuals per a un màxim de sis usuaris. ■

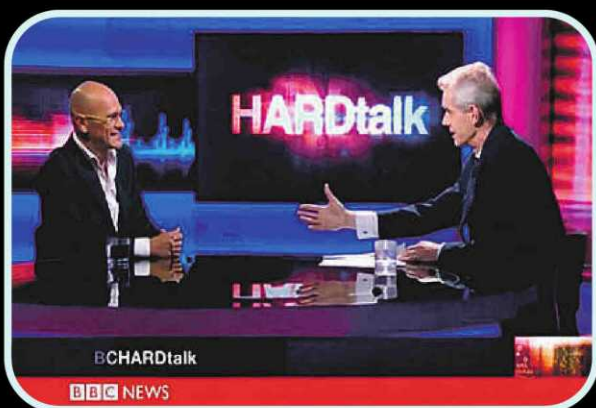

Prensa: Semanal (Sabado)
Tirada: 72.698 Ejemplares
Difusión: 61.576 Ejemplares

Sección: OTROS Valor: 29.800,00 € Área (cm2): 1022,0 Ocupación: 100 % Documento: 1/2 Autor: JAVIER SILVESTRE Barcelona Núm. Lectores: 512000

Carlos Alsina (Onda Cero) va deixar en evidència a Mariano Rajoy en demostrar aquest que desconeixia que la nacionalitat espanyola no es pot treure

Raül Romeva va passar serioses dificultats durant l'entrevista que li va fer Stephen Sackur a la BBC quan va explicar per què Catalunya no quedaria fora de la UE

La periodista Christian Amanpour va sorprendre a la CNN al president Mas quan li va preguntar per què Catalunya es volia independitzar d'Espanya

L'entrevista que la periodista Ana Pastor li va fer a TVE al president de l'Iran Mahmud Ahmadinejad el 2011 va tenir moments de tensió per al líder iranià

LA HISTÒRIA DEL PERIODISME ÉS PLENA DE MOMENTS CLAU QUE HAN INFLUÏT EN LA POLÍTICA. L'ÚLTIM EXEMPLE VA SER L'ENTREVISTA DE CARLOS ALSINA A RAJOY EN LA CAMPANYA DEL 27-S

Periodistes incòmodes per al poder

JAVIER SILVESTRE
Barcelona

Des que el 1859 el *New York Tribune* va publicar la que es considera primera entrevista de la història, aquest gènere periodístic ha evolucionat de forma radical. Si aleshores es va transcriure literalment una conversa entre el periodista Ronce Greeley al líder mormó Brigham Young per una manança d'immigrants a mans d'aquesta comunitat religiosa, la manera d'extreure informació a l'entrevistat s'ha convertit en el gènere per excel·lència del periodisme. En ple segle XXI, quan les declaracions inunden diàriament milions de mitjans de comunicació, el silenci forçat és l'objecte de desig més cobejat.

No està permès titubejar. L'entrevistat ha de respondre de forma àgil i concisa al que se li pregunta. I ha de dissimular la seva sorpresa davant preguntes inesperades. A això dediquen part del seu temps els caps de premsa dels diferents presidents del Govern que veuen en el periodista una oportunitat i una amenaça alhora. Potser per això, quan un destacat líder polític, bragat en

l'art de ser entrevistat, com Mariano Rajoy, dubta, s'equivoca i recula davant una pregunta, la seva falta de resposta es converteix en el titular. El silenci es torna notícia.

Però la conversa de Carlos Alsina al president del Govern espanyol a Onda Cero, en la qual va

Els caps de premsa intenten preparar els presidents de Govern abans d'entrevistes imprevisibles

agafar a contrapeu Rajoy en interessar-se sobre què passaria amb la nacionalitat d'uns hipotètics ciutadans de la República Catalana, no és la primera ni l'última ocasió en què l'entrevistador esdevé el pitjor enemic de l'entrevistat.

Sol passar que les grans qüestions de la política, i en bona mesura la predisposició del periodista a opinió més informada que

Luis del Olmo es va desplaçar al Palau de la Moncloa per entrevistar el president Aznar l'any 2002 i al final de la conversa li va preguntar en directe per què no accedia a ser entrevistat pel seu col·lega Iñaki Gabilondo. El silenci d'Aznar va durar molts segons

el mateix entrevistat, fan oblidar les preguntes simples. I són precisament aquestes les que posen en un compromís més d'un líder. A Rajoy –o al seu equip de comunicació– els va fallar plantejar-se el més bàsic del tràfec independentista. Una cosa semblant li va passar al cap de llista de Junts pel sí, Raül Romeva, en una entrevista a la BBC el passat 9 de setembre. L'incisiu Stephen Sackur, presentador de Hardtalk (parlant clar), va fer que l'independentista acabés apel·lant a la seva condició de ciutadà espanyol per evitar l'exclusió de Catalunya de la Unió Europea.

Una tirallonga de preguntes a boca de canó i la perillosa falta de pressió de la proximitat geogràfica poden agafar descol·locat al millor dels oradors per molt que l'entrevistat porti la lliçó apresada i l'hagi repetit fins a la sacietat en territori amic. Una cosa similar li va passar al president Artur Mas davant les càmeres de la CNN quan la periodista Christian Amanpour li va preguntar senzillament per què Catalunya volia separar-se d'Espanya. Amb un pla en què es veia una gran bandera espanyola de fons, Mas no va aconseguir contestar una qüestió tan bàsica. I va tornar a ensopegar i a balbucejar quan la nord-americana va insistir dient "però, què volen obtenir amb aquest referèndum?". La resposta va ser una falta de resposta, davant la cara de circumstància de la periodista.

En el cas del president, i en menor mesura en el de Romeva, la velocitat de l'entrevista i la barrera idiomàtica (no és el mateix expressar-se en la llengua pròpia que en anglès, per molt coneixement que se'n tingui) van ser factors que no van ajudar els entrevistats. No seria el cas de la sonada entrevista, la primera que concedia a un mitjà de comunicació internacional, que Ana Pastor va realitzar al president iranià, Mahmud Ahmadinejad, el 2011. La periodista en aquell temps de TVE li va inquirir sobre les matances a Líbia, les lapidacions, els homosexuals i la desaparició d'opositors. Les respostes evasives i contestades amb contrapreguntes van acabar amb un cop a la taula de Pastor que va deixar atònit un incòmode Ahmadinejad: "Els periodistes, almenys a Espanya, no estem acostumats a respondre preguntes, sinó a fer-les".

El líder iranià és la constatació de l'entrevistat que no està acostumat a enfrontar-se a mitjans crítics. Tot i això, quan el partit es juga a casa, la cosa canvia perquè la punyalada periodística resulta més nociva i es considera més traïdora. Per als annals de la història del periodisme quedarà aquella entrevista el 2002 en la qual Luis del Olmo s'havia traslladat al Palau de la Moncloa per interrogar l'aleshores president José María Aznar. El veterà periodista, sense venir a tomb, li va preguntar quan permetria que el seu company i rival, Iñaki Gabilondo (Cadena Ser), tingués la mateixa oportunitat d'entrevistar-lo. De nou el silenci. Potser el més llarg i tens que es recordi en el nostre país. "No s'ha tallat l'emissora... És un silenci que s'està produint en aquest moment", va haver de dir el director de *Protagonistas* atònit davant la callada del president.

I més per l'audiència que va aconseguir que per l'efectivitat de la pregunta, també cal fer especial menció a l'entrevista que el gener del 1995 va realitzar Iñaki Gabilondo, que en aquell moment treballava a TVE, al llavors president del Govern, Felipe González. "Va organitzar vostè els GAL?", va preguntar sense embuts per obrir foc. Gairebé vuit milions d'espectadors esperaven impacients la resposta, que no va agafar per sorpresa el líder del PSOE però que ha estat el més semblant que hem tingut a Espanya a la mítica entrevista que David Frost va fer a Richard

Alsina ha estat el darrer d'una llista de periodistes que han posat polítics de tots colors contra les cordes

Nixon pel cas Watergate el 1977.

En un món on l'art d'entrevistar s'ha perfeccionat de manera paral·lela al de defugir les preguntes incòmodes, l'encreuament d'interessos descafeïna l'acte periodístic per si mateix.

Els silencis continuaran sent una gran font de titulars ja que cada dia és més difícil aconseguir-ne un en el transcurs d'una entrevista.

El periodista Iñaki Gabilondo va preguntar al president Felipe González a TVE l'any 1995 si havia organitzat els GAL (Grups Antiterroristes d'Alliberament). L'entrevista va tenir més de vuit milions d'espectadors

«Discovery és un canal molt de culte amb públic selecte»

XAVIER SARDÀ Presentador d'«ADN Max» (Discovery Max, diumenge, 21.30)

JUAN CARLOS ROSADO
MADRID

Xavier Sardà torna a la tele aquest diumenge (21.30) amb ADN Max, programa sobre ciència amb què Discovery Max pretén complir la vella màxima de formar divertint.

—¿Què té la ciència per fer tornar Sardà a la tele?

—Quan em va trucar Jorge Salvador per proposar-m'ho, ho vaig acceptar, perquè era un programa setmanal a Discovery Max, amb ciència divulgativa i un equipàs de col·laboradors. Era un bombonet.

—¿Què hi veurem a part de mòbils, tauletes i smartphones?

—Dispositius electrònics, experiments de plató brutals i també taules de debat. Un dels temes d'avui és el de l'aigua que s'ha trobat a Mart. Això ens ha fascinat sempre. També temes de salut, relació amb el planeta... Tot és inquietant i al mateix temps fascinant.

—El deuen haver buscat a vostè per vendre millor el producte, ¿oi?

—Bé, el que sigui. Jo sóc feliç i la cadena és feliç. No estava esperant per fer televisió, perquè em trobava bé escrivint a EL PERIÓDICO, fent les meves tertúlies a La Sexta i disfrutant de les meves aficions. Però això és diferent.

—¿Li interessa la ciència a un home de lletres com Sardà?

—Vaig estudiar Ciències de la Informació, però sóc paradoxal i heterodox: sóc pilot d'avió. També he estudiat patró i capità de iot, que demana fer una lletra molt petita perquè les fórmules són inacabables. Sóc molt estrany.

—Una espècie de Leonardo da Vinci

► El periodista Xavier Sardà, presentador d'«ADN Max», al plató on es grava el programa de Discovery.

“

«Jo sóc paradoxal, heterodox, inclassificable i molt camaleònic: espero saber implicar-me aquí»

de la comunicació...

—Bé, un gra al seu cul.

—Vostè té un olfacte molt fi per descobrir personatges. ¿En quin dels col·laboradors confia més?

—Martina Klein, Marta Márquez i Carlos Córdoba m'acompanyaran a la taula. També tenim Dani Jiménez, un expert en ciència que és un bon element. I el Mago Pop. Gent amb ganxo.

—¿No se sent menys pressió en una cadena minoritària i temàtica?

—Segur. Però s'ha de tenir en compte

que Discovery és una cadena molt de culte. El seu públic se l'ha de tractar amb moltíssim compte, perquè és molt selecte i no se li pot donar bestieses. El programa ha de tenir cap i peus perquè funcioni. I encara que l'audiència és menor, has d'aconseguir-la perquè competeixes cada dia amb la resta de canals.

—¿No li xocarà a aquest públic selecte trobar al seu canal l'«presentador de Cròniques marcianes»?

—Espero ser útil. Jo sóc inclassificable. A Crònicas m'hi vaig passar vuit anys amb un Govern del PP, amb

unes tensions extraordinàries i amb un no a la guerra. A la ràdio era un ventríloc graciós, però seguïem l'actualitat. Sóc molt camaleònic. Espero saber implicar-me aquí.

—¿Què tal li va com a tertulià polític en un moment tan important i decisiu per a Catalunya?

—Bé. Però m'agradaria no estar tan preocupat pel que està passant i poder desconnectar més. He sigut crític amb Mas i amb determinats aspectes del procés, però no amb la il·lusió de la gent. I he sigut tremendament crític amb Rajoy, perquè crec que ha fet deixament de les seves funcions. Un senyor que es lleva un matí amb el 47,8% de ciutadans que voten que volen marxar del seu país és que alguna cosa ha fet malament.

“

«Hi ha risc que això de Catalunya passi de ser un embolic a un drama, perquè ja s'ha parlat de xoc de trens»

—¿Creu que hi ha solució?

—El conflicte és difícil de solucionar tal com està plantejat. El problema és per què hem arribat a aquest punt. ¿Hi ha algun polític que hi hagi tret un partit especial? ¿El senyor Mas no tenia alternativa quan ens deia fa uns anys que compte al jugar amb referèndums que podien partir un país per la meitat? ¿Per què ha canviat de parer?

—¿Li fa por que tot això passi de ser un embolic a convertir-se en un drama?

—Podria ser. ¿Quant fa que parlem del xoc de trens? Catalunya està partida en dos i Rajoy ha ignorat els independentistes. Algú ha de dir què din-se i no se'n vagin. A Escòcia, la campanya del no era Scotland, we love you. Aquí només s'ha dit que una tassa és una tassa i un plat és un plat. ≡

9 anys sense Politkóvskaia

➤ Aquesta setmana farà nou anys que van assassinar la periodista russa Anna Politkóvskaia. El Teatre Lliure la recorda amb una obra comovedora que fa reviure el dia a dia de la seva tasca a Txetxènia i alhora reivindica la vigència del seu missatge universal. *Dona no reeducable* és un text sobre la violència d'estat i els límits de la llibertat d'expressió.

➤ L'actriu Míriam Iscla interpreta Anna Politkóvskaia fins a assemblar-s'hi en una obra que retrata la història recent de Rússia a través del conflicte de Txetxènia. El text descriu l'evolució progressiva del sentiment col·lectiu d'esperança obert per la *perestroika* cap a la desesperació d'un país sense llei i dominat per les màfies que va trobar a Txetxènia el camp de batalla on recuperar l'orgull imperial ferit. Politkóvskaia és implacable en la denúncia de l'arbitrarietat del poder i

la violència gratuïta de mercenaris i terroristes d'ambdós bàndols. Decapitacions, tortures, atemptats, violacions, desaparicions... i mort, arreu: la sang i la neu, la sang i la neu, repeteix Politkóvskaia.

➤ A aquest retrat nihilista de violència i deshumanització s'hi afegeix la seva defensa a ultrança de la llibertat d'expressió. L'obra relata en primera persona la tasca, les pors i els dilemes de la periodista. Vida al terreny, entrevistes amb paramilitars, observació de la destrucció de Grozni i, sempre, la veritat. Un altre gran missatge universal de Politkóvskaia: l'essència del periodisme és explicar els fets. Rebutjar escriure opinions i fer judicis. Però això, diu, té

JUDIT CARRERA

POLITÒLOGA

'Dona no reeducable' parla de violència d'estat i dels límits de la llibertat d'expressió

un preu molt alt: ja no fas el teu ofici, fas la guerra. Amenaces, tortures, interrogatoris, enverinaments, presó. "A Rússia el 90% dels periodistes tenen un carnet polític. I quan tens un carnet no ets periodista. Ets un portaveu". Politkóvskaia va pagar amb la vida la seva llibertat.

➤ Enmig de tanta violència, tanta força i tanta por, l'obra revela també una mirada femenina a la guerra. La periodista russa va patir en primera persona vexacions i insults pel fet de ser dona. "Què hi fa aquí un periodista amb faldilles?" "¿El seu marit ja l'hi permet?" A la duresa de la seva tasca, Politkóvskaia hi ha d'afegir aquestes intimidacions de generals i el patiment per la por dels seus propis fills. La periodista tam-

bé dona visibilitat a les dones a través de les violacions massives tan freqüents en situació de conflicte, que acostumen a ser utilitzades com una arma de guerra més, però que moltes vegades, també, són un simple *divertimento* de joves i no tan joves militars. Finalment, les dones apareixen a l'obra com les mares de soldats russos que es rebel·len contra el seu allistament. Les mares de Moscou són, en realitat, les úniques dissidents del conflicte. Protesten i es manifesten a les places perquè no volen enviar els seus fills al front. La força de la seva maternitat aconseguix que al final l'exèrcit només recluti soldats orfes.

➤ De totes aquestes veritats parla *Dona no reeducable*, una monòleg potent en una escenografia sòbria que recorda que la paraula despulada segueix sent la millor arma per conèixer la veritat.

DESDE MAÑANA CON EL PAÍS

'Jot Down Smart', lo mejor de la revista

CARLES A. FOGUET

Nos piden que expliquemos qué nos diferencia del resto de medios. Muy sencillo, se trata de algo tan fundamental como la línea editorial: no hay. Nuestros colaboradores escriben sobre asuntos que dominan y les apasionan. Esa libertad la percibe el lector y se refleja especialmente en las entrevistas: largas conversaciones que empiezan a grabarse cuando el entrevistado baja la guardia, cuando tiene la (falsa) sensación de estar sentado frente a un amigo.

Nos piden también que expliquemos qué es *Jot Down*. Imaginen una película en la que aparezcan personajes de actualidad pero con los decorados de las oficinas de *El apartamento*, de Billy Wilder. En una portada en blanco y negro las imágenes de la entrevista más reciente están en igualdad de condiciones que en la cubierta del *A Love Supreme*, de Coltrane, o de un fotograma de

Solo ante el peligro. Para nosotros forma parte de la misma realidad. Es la Nueva York de Sinatra, la Roma de *La dolce vita* o la Viena de *El tercer hombre*; lugares por los que todos han querido caminar.

Nuestro nuevo reto se llama *Jot Down Smart*, la revista mensual que editamos para EL PAÍS. Además de contenido inédito, los lectores encontrarán una selección de nuestros mejores artículos, reportajes y entrevistas.

En el primer número dibujamos el Panteón de Agripa, hablamos con los supervivientes de Chernóbil, caminamos por los mejores rincones de París y nos colamos en casa de Martin Amis. Charlamos con Joe Arlauckas de sus experiencias cuando

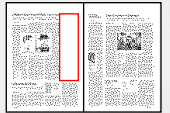
aterrizó en España. Les demostramos que sabemos a qué partido votan (sí, no es broma) y les señalamos dónde encontrar el motor que alimenta las historias de sus escritores favoritos. Explicamos por qué es fundamental hacer listas y por qué no deberíamos tomarnos tan en serio las series. Todo eso a partir del 4 de octubre con el periódico. El resto del mes también podrán comprarla con EL PAÍS.

Cómo no, también habrá sexo y rock & roll. Valga la redundancia. ¿Nos acompañan?

Carles A. Foguet es director de comunicación de la revista *Jot Down Smart*.

James Gandolfini, en portada

El primer número de *Jot Down Smart* se publica mañana con EL PAÍS por un euro. La revista se podrá adquirir el resto del mes con el periódico por ese precio. La publicación incluye temas que los lectores han disfrutado en la web de *Jot Down* y piezas inéditas. Como siempre, en blanco y negro y con una cuidada edición gráfica. En la portada del primer número aparece el fallecido James Gandolfini, célebre por su papel de jefe mafioso en *Los Soprano*. Firmas como las de Manuel Jabois, Félix de Azúa, Bárbara Ayuso y Juan Tallón dan la bienvenida.

Tribulaciones de un reportero

Por Miguel González

CRÓNICA. FERNANDO GARCÍA DEL RÍO (Santander, 1962) no se engañó cuando *La Vanguardia* lo envió como corresponsal a Cuba, en 2007. A pocos meses de que Fidel Castro hubiera caído enfermo, su misión era, aunque sus jefes no se lo dijeran así de claro, cubrir una sola noticia: la muerte del último líder comunista de Occidente. Cuando tuvo que regresar a España expulsado por el régimen, cuatro años después, Fidel seguía vivo y dispuesto a enterrar a cuantos se habían repartido prematuramente su mortaja. Es posible que ello frustrase a alguno de sus jefes, pero no a él, convencido de que “Cuba era un país que merecía ser contado”, un lugar donde no faltaban historias. *La isla de los ingenios* es un compendio de esas historias. Algunas las contó en sus crónicas y otras no, como su propia expulsión de la isla. Desde el

La isla de los ingenios Fernando García del Río

Península
Barcelona, 2015
335 páginas
18,90 euros

ingenio de los cubanos para convertir sus lavadoras soviéticas en bañeras de hidroterapia hasta las historias de Perico, el “chivo revolucionario” o la momia de una dama española del siglo XIX desfilan por sus páginas. Del Río se acerca a ellas con una mirada irónica y amable, dispuesto a sorprenderse a cada paso y, a la vez, escéptico y descreído porque, como le recomendó un disidente, “en Cuba no creas nada de lo que oigas y casi nada de lo que veas”. El libro es una crónica del dilema del régimen castrista, que sabe que debe reformarse para sobrevivir y es incapaz de hacerlo, porque su mayor enemigo es la burocracia que, celosa de sus privilegios, sabotea cualquier intento de apertura. Pero también es un libro de viaje. No sólo interesará a quienes quieran conocer los entresijos del Partido Comunista o la disidencia, sino también a los que busquen un atlas para orientarse en la geografía humana de este pueblo que mira de cara a los ciclones sin perder la sonrisa. Ya tú sabes. •

Desde el ingenio de los cubanos para convertir sus lavadoras soviéticas en bañeras de hidroterapia hasta las historias de Perico, el “chivo revolucionario” o la momia de una dama española del siglo XIX desfilan por sus páginas. Del Río se acerca a ellas con una mirada irónica y amable, dispuesto a sorprenderse a cada paso y, a la vez, escéptico y

Nova multa de 80.000 euros a Mediaset per excés de publicitat

La Comissió Nacional dels Mercats i la Competència (CNMC) ha imposat una nova multa a Mediaset, en aquest cas de 79.528 euros, per haver superat el temps màxim permès per a l'emissió de publicitat. L'incompliment es va produir en els dos principals canals del grup, Telecinco i

Cuatro, entre els mesos d'octubre i desembre de l'any passat, en què van sobrepassar els 12 minuts d'anuncis per hora natural que marca com a límit la llei general de la comunicació audiovisual. Mediaset té dos mesos per presentar un recurs davant de l'Audiència Nacional.

Grup Zeta perd Joan Llopart, el seu vicepresident

► La seva gestió va fer de la companyia una de les més solvents del sector

► Va iniciar la carrera a la banca i va participar en diversos consells d'administració

EL PERIÓDICO
BARCELONA

El vicepresident executiu del Grup Zeta, Joan Llopart Pérez, va morir ahir a Barcelona a l'edat de 65 anys després d'una llarga malaltia. En les seves últimes hores va estar acompanyat per la seva dona, Maria Luisa, els seus tres fills i la resta de la família, a més del president del Grup Zeta, Antonio Asensio Mosbah, i altres amics. El funeral en memòria de Llopart se celebrarà aquest diumenge a les 14 hores al tanatori de Sant Gervasi.

Durant els seus set anys al capdavant de la comissió executiva de Zeta, que han coincidit amb la recessió econòmica més important que ha conegut Espanya en diverses dècades i amb una etapa de profunds

canvis en el negoci de la comunicació, Llopart ha liderat l'estabilització financera, el sanejament i el reforçament del grup, fins a convertir-lo en una de les companyies més solvents del sector editorial espanyol.

Llicenciat en Econòmiques i Dret a la Universitat de Barcelona, Llopart va compaginar els estudis amb el negoci familiar, centrat en la venda de maquinària per fer prefabricats de formigó. Més tard cursaria un MBA a la Universitat de Wharton (EUA).

SECTOR BANCARI // Al tornar a Barcelona, es va incorporar al sector bancari com a director de la sucursal de Banca Jover, on va iniciar una progressió professional que el va portar a convertir-se en conseller delegat de l'entitat financera abans de fer els 30 anys. Va fer amistat amb el

llavors director general de la Banca Jover, Isidre Fainé, i en aquella etapa també el president del Banco Santander, Emilio Botín, va descobrir el seu tarannà personal i el seu rigor professional.

L'empresari Carlo Benedetti, a qui havia conegut durant els seus viatges de negocis a Itàlia, el va convèncer el 1987 perquè es convertís en el conseller delegat de Corporación Financiera Reunida (Cofir). Sis anys més tard va ser nomenat director general de CaixaBank, primer, i més endavant vicepresident executiu de la seva filial francesa, cosa que el va portar a establir-se durant un temps a París.

En el vessant d'assessor financer, va col·laborar amb Habitat en l'adquisició de Ferrovial Inmobiliària, i amb Elior en la seva entrada a Àreas. Al marge de la seva empresa familiar, Llopart Euroconsejo, i de la seva fundació benèfica, Alas para todos, Llopart ha format part, entre d'altres, dels consells d'administració d'Àreas, Seeliger y Conde, Indukern i NH Hoteles. ≡

►► Joan Llopart, el 2008, quan es va incorporar al Grup Zeta.

EDMON DE HARO

INTERNET

Mirar partides de videojocs des de les grades d'internet

Twitch és una plataforma audiovisual que retransmet partides de videojocs. Ja és la quarta més visitada als Estats Units i li fa la competència directa a YouTube

MENTRE ALGUNS ES preocupen per saber en quin canal podran veure els partits de la Champions League del Barça, hi ha una emergent generació que prefereix altres esports de sofà dels quals la majoria ni tan sols podríem sospitar l'existència. Es tracta dels *e-sports* o esports electrònics, basats a reproduir per vídeo en directe, o en diferit, partides de videojocs. És a dir, no es tracta de jugar-hi sinó de veure com hi juguen, ja sigui un usuari qualsevol o els millors jugadors, les estrelles del sector. Hi ha Messis i Cristianos Ronaldos de la videconsola, i tenen milions de fans i seguidors.

També tenen els seus estadis digitals, en forma de plataformes on acudeixen en massa els espectadors per presenciar les partides dels videojocs més variats. L'estadi per antonomàsia fins ara ha sigut Twitch. Si bé la moda de gravar les partides i pujar-les a la xarxa va començar a YouTube, el servei

de Google no va saber captar el potencial d'aquesta naixent modalitat d'oci. En canvi, un petit rival com Justin.tv, nascut el 2007, va destinar des del 2011 un dels seus canals als *e-sports* i el va anomenar Twitch. Així va néixer el que serà el pròxim fenomen d'internet, segons els experts.

TWITCH VA DEMOSTRAR aviat que tenia un gran potencial entre els *gamers*, es va omplir de vídeos amb partides i es va convertir així en el canal de més creixement de Justin.tv. L'any següent els seus fundadors van decidir reforçar-lo invertint-hi set milions de dòlars i rebatejant-lo com a Twitch Interactive. Li van afegir *streaming* en directe i fins i tot van intentar que es pogués jugar amb el jugador que emetia la seva partida. L'èxit va ser fulgurant i el 2013 es van arribar a emetre en directe partides amb més de 65.000 visitants alhora. A poc a poc Twitch va devorar tots els recursos de Justin.tv fins que el 2014 els seus propietaris van decidir tancar aquesta última plataforma i centrar-se en Twitch, amb un objectiu clar: vendre's.

Anteriorment la plataforma havia captat 35 milions de diversos inversors i el seu creixement semblava no tenir final: des dels EUA l'expectació va saltar a Europa i l'Àsia, on cada dia guanyava adeptes. Els recursos existents no semblaven suficients per sustentar aquell monstre i calia trobar-li un propietari amb capacitat de mantenir-lo. Ha sigut aquest setembre que s'ha anunciat que Amazon comprava Twitch per 970 milions de dòlars.

La plataforma té 100 milions de visitants mensuals i genera l'1,8% del trànsit d'internet dels EUA en els períodes amb més consum. A més, un milió

i mig d'usuaris emeten les seves partides mensualment i es consumeixen 16.000 milions de minuts d'atenció en el mateix període. Per si no fos prou, Twitch té 600.000 usuaris de pagament, que generen 35 milions de dòlars cada mes. Emet competicions mundials de videojocs que poden tenir fins a 27 milions d'espectadors.

Al principi es va especular que Amazon podria voler transformar Twitch en el seu propi lloc de vídeos i així trobar un nou front per competir amb Google, però de moment el canal es manté intacte i en creixement constant. Les dimensions que ha pres han començat a preocupar YouTube, que veu amenaçada a llarg termini la seva hegemonia. El

canal de vídeos de Google va llançar YouTube Gaming a l'agost per intentar frenar el creixement de Twitch, o si més no per aprofitar el fenomen per crear una nova divisió de negoci. Però els seus números estan lluny dels de Twitch. YouTube Gaming ha sigut rebut amb fredor pels videojugadors, que en destaquen diversos defectes, com ara la falta d'usabilitat, un disseny que qualifiquen de pobre i la falta d'altres idiomes que no siguin l'anglès. No obstant això, l'analista tecnològic de *The Guardian*, Stuart Dredge, creu que el camp dels *e-sports* té encara un enorme potencial, i que YouTube Gaming té temps per introduir les millores necessàries i competir amb Twitch. Benvinguts a la generació del segle XXI. —**Jordi Sabaté**

Twitch té 600.000 usuaris de pagament a tot el món, que generen 35 milions de dòlars al mes

Sería superfluo reiterar aquí la importancia de las elecciones catalanas celebradas el pasado domingo. EL PAÍS envió a seis redactores a cubrir la campaña y reforzar así al equipo de la redacción de Barcelona, y ha publicado más de 1.300 artículos informativos y de opinión sobre el tema.

Un material ingente que ha provocado quejas, aunque esta vez no ha sido la cobertura informativa sino el apartado de opinión el que ha cosechado la gran mayoría. Aunque no es mi territorio natural de intervención, quiero dejar constancia de algunas de ellas.

Varios lectores me han escrito para mostrar su descontento por lo que consideran falta de equidistancia de EL PAÍS en la elección de tribunas de opinión. Jordi March Vallmitjana, suscriptor de Barcelona, reclamaba más artículos de estudiosos en apoyo de las tesis independentistas en la carta que me remitió el 14 de septiembre. "Estoy de acuerdo con la mayoría de artículos y editoriales que se publican en su periódico analizando y opinando sobre los desastres de la independencia y su inviabilidad económica", decía. "La superficie que ustedes usan en reforzar esta idea podría ocupar campos de fútbol. No obstante, hay opiniones y estudios de personas muy cualificadas (catedráticos, economistas, expertos en relaciones internacionales, etcétera) con razones técnicas y razonadas que defienden la viabilidad de la secesión. ¿No pueden publicar ninguna de estas opiniones técnicas en su periódico (edición Nacional)?"

Juan Ochoa de Michelena no me escribe para quejarse sino para hacer una propuesta: "Siempre he echado en falta en estos últimos años —y ahora ya va siendo urgentísimo para el futuro de España— que no hayan publicado ustedes más artículos de análisis, en profundidad y comparativos, acerca de los diferentes modelos federales y confederales que existen en el mundo. ¿Cómo

LA DEFENSORA DEL LECTOR Lola Galán

Recapitulación electoral

No ha sido la cobertura informativa de las elecciones catalanas sino los artículos de opinión los que han cosechado quejas

son los modelos estadounidense, alemán, belga, suizo, canadiense, el de Reino Unido? ¿Cuáles son las diferencias —a veces muy grandes— con respecto al modelo autonómico español?"

A las quejas por lo que no se ha publicado se suman las provocadas por lo que se ha publicado. En concreto, dos artículos han concentrado las protestas de los lectores. El primero —*In-*

dependencia: siga la flecha— estaba dedicado a la Diada y se publicó el mismo 11 de septiembre en la edición digital y al día siguiente en la impresa. Lo firmaba Rubén Amón. Las críticas que ha

recibido se refieren, sobre todo, a la insinuación que hace el autor de que los manifestantes hubieran consumido marihuana. "Sorprendido estoy de haber leído lo que he leído hoy en su periódico", me escribía desde Barcelona Joaquín Ricarte Aventín. "Veo que consideran que las personas que acudieron a la celebración de la Diada iban fumados con marihuana. Pero, ¿cómo un periódico como EL PAÍS puede publicar eso?"

El segundo texto se publicó sólo en la edición digital del 28 de septiembre y ha tenido numerosas reacciones. Se titulaba *Desmadre a la catalana*, y lo firmaba John Carlin. Varios lectores se han sentido ofendidos tanto por su contenido como por el lenguaje utilizado. Ramón Oria califica de abiertamente insultante el término "madrileño" que usa el autor. Miguel Ángel Nieto Prieto escribe: "Sostener que 'el desprecio del PP a los catalanes no existe en un vacío' sino que bajo él subyace una animadversión generalizada en la sociedad española" es "una grave acusación que fundamenta exclusivamente en sus experiencias personales o de amigos". Este lector considera además que el artículo contribuye a fomentar "el odio y la incompreensión".

John Carlin me ha enviado la siguiente respuesta: "Tras enterarme de algunas reacciones a ese artículo me sorprende aún más la paciencia de los catalanes que están en contra de la independencia; y soy más consciente que nunca de lo ajenos que son para muchos españoles los conceptos del diálogo y del entendimiento mutuo".

He recibido también correos de protesta por distintos editoriales. Dos lectores me han escrito para criticar que el periódico pidiera abiertamente el voto para los partidos no secesionistas.

Los lectores pueden dirigirse a la Defensora del Lector al correo electrónico defensora@elpais.es o telefonar al número 913 378 200.

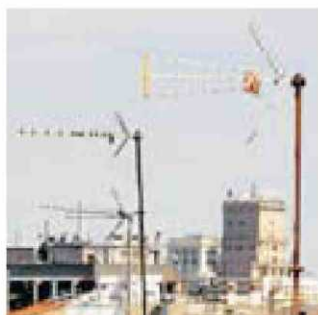
les claus del dia

pareumàquines

ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

El mal perdre de Vocento en el concurs de la TDT

El grup Vocento està de morros perquè Madrid no els ha donat un canal de TDT. En un editorialet titulat "A alguns sempre els hi toca" escriuen: "Repartiment sense excessives sorpreses dels nous canals de TDT. Mediaset i Atresmedia, tant és que juguin en contra, sempre guanyen, la qual cosa resta emoció a la contesa. Fora d'això, subtil joc d'equilibris. O de compensar sense que es noti". La irritació els fa oblidar també que a ells potser no els hi toca *sempre*, però sí *bastant-sovint-tirant-a-molt*. Com quan Az-

nar els va donar una de les dues primeres TDT, en un concurs en què l'altre vencedor –visca la pluralitat i l'equilibri territorial– era *El Mundo*. O quan el PP va canviar la llei *ad hoc* perquè poguessin recuperar l'aval de 19 milions d'euros que havien dipositat pel canal. O quan van tancar la televisió que s'havien compromès a fer i, en comptes de recuperar la llicència, es va permetre que fessin caixa rellogant el múltiplex a Intereconomía o MTV. O quan les comunitats del PP –la Rioja, el País Valencià, Múrcia– van començar a repartir canals autonòmics i Vocento va sucra en cada plaça. O quan van poder emetre a València pel múltiplex de Canal 9 a un preu tan rebentat que, fa dos anys, els reclamaven que, juntament amb la Coppe, paguessin 8 milions d'euros per la diferència. O quan es va canviar la llei per a ells de forma que un mateix accionista pogués tenir més del 50% d'una televisió estatal (i així van poder vendre part de les seves accions de Telecinco a Mediaset i embutxacar-se 276 milions). Etc, etc, etc.

El diari no es pot queixar, com es veu. Però l'editorialet reflecteix la tensió de l'equip directiu actual, que, just en aquesta ocasió, no ha pogut capitalitzar davant dels inversors la presumpta influència del diari.

ÀLEX GARCIA

El festival de Sitges s'uneix a 'La Vanguardia'

El Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Catalunya i *La Vanguardia* han signat, al despatx del seu director, Màrius Carol, un acord pel qual aquest diari es converteix en el mitjà oficial de la 48a edició del festival de Sitges, que se celebra del 9 al 18 d'octubre. A més de Carol, van firmar, per part del festival, el seu director general, Xavier Duran (a la dreta), i el director, Àngel Sala.

AMÀLIA GARRIGÓS

Periodista

“Qui treballa en el sector audiovisual valencià ho fa en precari”

Amàlia Garrigós admet la falta d'autocrítica pel paper de Canal 9 i Ràdio 9, però en defensa la feina de molts professionals. DANIEL GARCIA-SALA

Passió És una enamorada de la ràdio. Després de més de 20 anys darrere els micròfons de Ràdio 9, un ERO va apagar la seua veu radiofònica. Ara mata el cuc amb el programa 'El mural', d'Escola Valenciana, que ha sigut guardonat amb un premi Ràdio Associació

SALVADOR ALMENAR

El 2 d'octubre va fer 26 anys de l'inici de les emissions de Ràdio 9. Un aniversari de la ràdio pública valenciana que es va celebrar amb una emissora emmudida des del 29 de novembre del 2013 per ordre de l'expresident Alberto Fabra, i que ara està a l'espera que l'actual executiu de la Generalitat trobi la fórmula per tornar a engegar els seus micròfons. Amàlia Garrigós, una de les seves veus més reconegudes, fa autocrítica i dóna les claus per evitar vicis del passat en la nova radiotelevisió que el govern vol impulsar.

Fa quasi 2 anys que el País Valencià no té mitjans públics i sembla que una part dels ciutadans no els troben a faltar. Ho comprens? Quan Fabra anuncià l'apagada de Radiotelevisió Valenciana (RTVV), la societat va reaccionar amb dues manifestacions multitudinàries. També hi ha hagut iniciatives democràtiques i populars com ara la LLP per una radiotelevisió en valencià, que va aconseguir 90.000 firmes en tres mesos. Però és comprensible que ara les cabòries de cada un dels ciutadans siguem les que els afecten directament: si la família arribarà a final de mes, si s'aturaran les llistes d'espera per rebre una intervenció mèdica, si el fill dependent percebrà les ajudes... Són tantes les amputacions socials que barren la possibilitat d'una vida digna en aquest país! Estem enfocats de tanta ignomínia, i el que troba a faltar la ciutadania són persones competents que sàpiguen gestionar els seus impostos amb decència i honestat, i aquesta demanda també val per al servei públic de ràdio i televisió del futur.

un llibre

'EL RETORN DE L'HONGARES', D'ANNA MONER

un color

BLAU (LA MAR)

un disc

'ATLES ENHARMONIC', D'ARTHUR CARAVAN

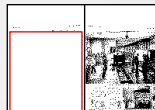
¿Els extreballadors heu pres consciència de les errades comeses i que amb el temps van allunyar Canal 9 i Ràdio 9 de la societat? Dins de la casa hi havia un bon grapat de companys que es negaven a fer certes coses i eren arraconats. Els treballadors que tenien responsabilitats en els continguts són els que han de prendre consciència. Cal no oblidar que el col·lectiu de periodistes, guionistes i presentadors de la ràdio i de la tele eren un 20% del gruix de la plantilla, mentre que al voltant del 75% restant eren tècnics d'imatge i so, lingüistes, personal administratiu o dels departaments dels serveis econòmics i jurídics entre d'altres. La ràdio i la televisió no només és un contenidor d'informació, sinó també de producció de programes, una àrea en què hi havia molta gent treballant dignament. ¿Calia fer autocrítica? Doncs sí. ¿Se n'ha fet suficient i públicament? Probablement no. Personalment, l'única cosa que no tornaria a fer és presentar el programa que feia el seguiment del judici de l'assassinat de les xiquetes d'Alcàsser. Va ser el 1997 i va durar només dos mesos, però va

ser una experiència suficientment negativa per decidir no tornar a fer televisió en aquelles condicions. La meua trajectòria l'he desenvolupada en la ràdio, on sempre m'he pres molt seriosament la funció de servei públic i la promoció dels nostres creadors de cultura. En la ràdio he conreat l'ofici. El producte passava directament per les meues mans i em botava les directrius del comissari polític quan considerava que els seus arguments no eren professionals.

Quin creus que seria el millor model a seguir per a la nova radiotelevisió: reobrir RTVV o fer-ne una des de zero? ¿Des de zero vol dir que no es farà servir l'edifici de TVV a Burjassot? ¿Que es prescindirà de la xarxa pública de repetidors? ¿Que no es gastaran els milers d'arxius de documentació existents? Si és així, no. Però si fer taula rasa significa construir un nou marc jurídic que encuirsasse les regles bàsiques del joc democràtic en un mitjà de comunicació pública, que li pose veda a la possibilitat d'endeutar-se i que assegure ser el motor del sector audiovisual valencià, aleshores sí: des de zero. El millor model seria el que costara menys al contribuent. I el més just, el que reparara el dany dels treballadors acomiadats a la força i no per causes econòmiques.

¿Entens que hi haja gent que crega que el nou govern no està fent tot el possible per reobrir Canal 9? El tancament va ser una decisió política i, per tant, la reobertura també ho hauria de ser. Crec que falta claredat sobre el que vol fer el govern i hi ha massa referències a les complicacions legals que, d'altra banda, ja coneixien en l'oposició quan parlaven de la reobertura. Això pot generar dubtes en alguna gent.

Al marge dels mitjans públics, ¿quina anàlisi fas del panorama comunicatiu del país? La situació és crítica. El 90% dels treballadors del sector audiovisual del país estan en l'atur i si treballen és en precari. No hi ha ràdio ni televisió pública d'àmbit territorial, ni TV3 ni Catalunya Ràdio i el 70% de les emissores que habiten al dial valencià són pirates. Hi ha 31 llicències de FM pendents d'adjudicar des del 2011. La xarxa d'emissores municipals ha passat de 15 a mitja dotzena i les freqüències de TDT locals estan emetent il·legalment... Hi ha molts reptes de futur: la reciprocitat entre radiotelevisions catalanoparlants, la creació d'una agència pública de notícies, la creació i aprofitament de sinergies entre els canals locals i l'autonòmic... Haurem de bastir l'edifici des dels fonaments, però, per poc que es faça, si s'actua de manera intel·ligent, el sistema comunicatiu valencià millorarà. ■

Prensa: Diaria
 Tirada: Sin datos OJD
 Difusión: Sin datos OJD

Sección: CATALUÑA Valor: 21.306,00 € Área (cm2): 856,3 Ocupación: 91,95 % Documento: 1/2 Autor: Víctor FERNÁNDEZ- Barcelona Núm. Lectores: 0

Barcelona recogió a lo mejor del fotoperiodismo profesional

Portada del diario «La Tribuna»

El libro recupera numerosas imágenes inéditas de época

Víctor FERNÁNDEZ- Barcelona

La convulsa historia de la Barcelona de principios del siglo pasado es el escenario de numerosas crónicas periodísticas, de historias que merecían ser explicadas por plumillas y gacetilleros sedientos de noticias. Pero es en ese mismo periodo cuando surge otro tipo de periodismo, el gráfico, con la imagen fotográfica en el papel de revistas y periódicos.

Ese es el tema de un ambicioso trabajo editorial, reunido en dos volúmenes en el que aparecen 400 imágenes y un centenar de documentos, en su mayoría inéditos. Es el resultado de cinco años de trabajo a manos de un equipo formado por el antropólogo Andrés Antebi, el historiador Pablo González, la periodista Teresa

Un ambicioso libro recupera la labor de los grandes maestros de la información gráfica en la Barcelona de las primeras décadas del siglo pasado, aportando un buen número de nombres y materiales inéditos hasta la fecha

Ferré y el diseñador gráfico Roger Adam, todos ellos miembros del Observatori de la Vida Quotidiana. Son los responsables de «Reporters gráficos. Barcelona 1900-1939», editado por el Ayuntamiento de Barcelona, donde se rescata vida y obras de 32 fotoperiodistas, en su mayoría olvidados tras el final de la Guerra Civil. Todo ello surge también a partir de materiales localizados en diferentes fondos fotográficos, así como archivos, hemerotecas y lo guardado por los familiares de estos fotógrafos.

Entre las principales novedades que podemos encontrar en estas páginas destaca la negación de algunos tópicos, como el de situar el nacimiento del fotoperiodismo barcelonés a partir del estallido de la Guerra Civil. Ahora la fecha del

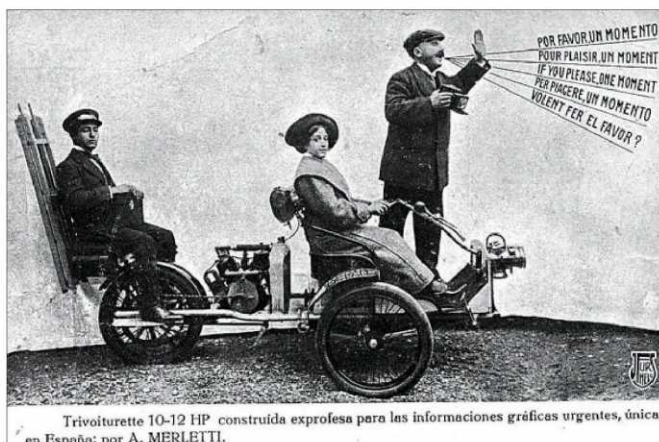
momento fundacional debe fijarse más atrás, durante la llamada Semana Trágica en 1909, aunque uno de los momentos culminantes vendrán dos décadas más tarde, con la celebración de la Exposición Universal en la capital catalana.

Igualmente el libro va más allá en lo relacionado con el conflicto bélico nacido en 1936. Si hasta ahora el objetivo de los historiadores y especialistas en el tema se ha centrado en figuras reconocidas como las de Robert Capa o Agustí Centelles, este trabajo ha permitido rescatar otros autores hasta la fecha desconocidos para el gran público, como Ana María Martínez Sagi, la primera fotoperiodista catalana en el frente de Aragón y de la que, hasta ahora, poco se conocía.

No es el único nombre que se tiene en cuenta. A partir de 1939, muchos de los que habían publicado sus trabajos en la Prensa de la época, comenzaron a desaparecer de esas páginas. Muchos marcharon al exilio, como son los casos de Agustí Centelles, Pablo Luis Torrents, Joan Andreu Puig o Joaquim Soler. La cárcel fue el destino de otros autores, como Gabriel Casas y Pau Barceló.

Dentro de la Barcelona de posguerra quedaron algunas sagas de fotoperiodistas, como Brangulí, Merletti y Pérez de Rozas que juntamente con algunos otros profesionales especializados en deportes y toros, continuaron trabajando, aunque en un nuevo marco informativo en el que la libertad de comunicación había desaparecido.

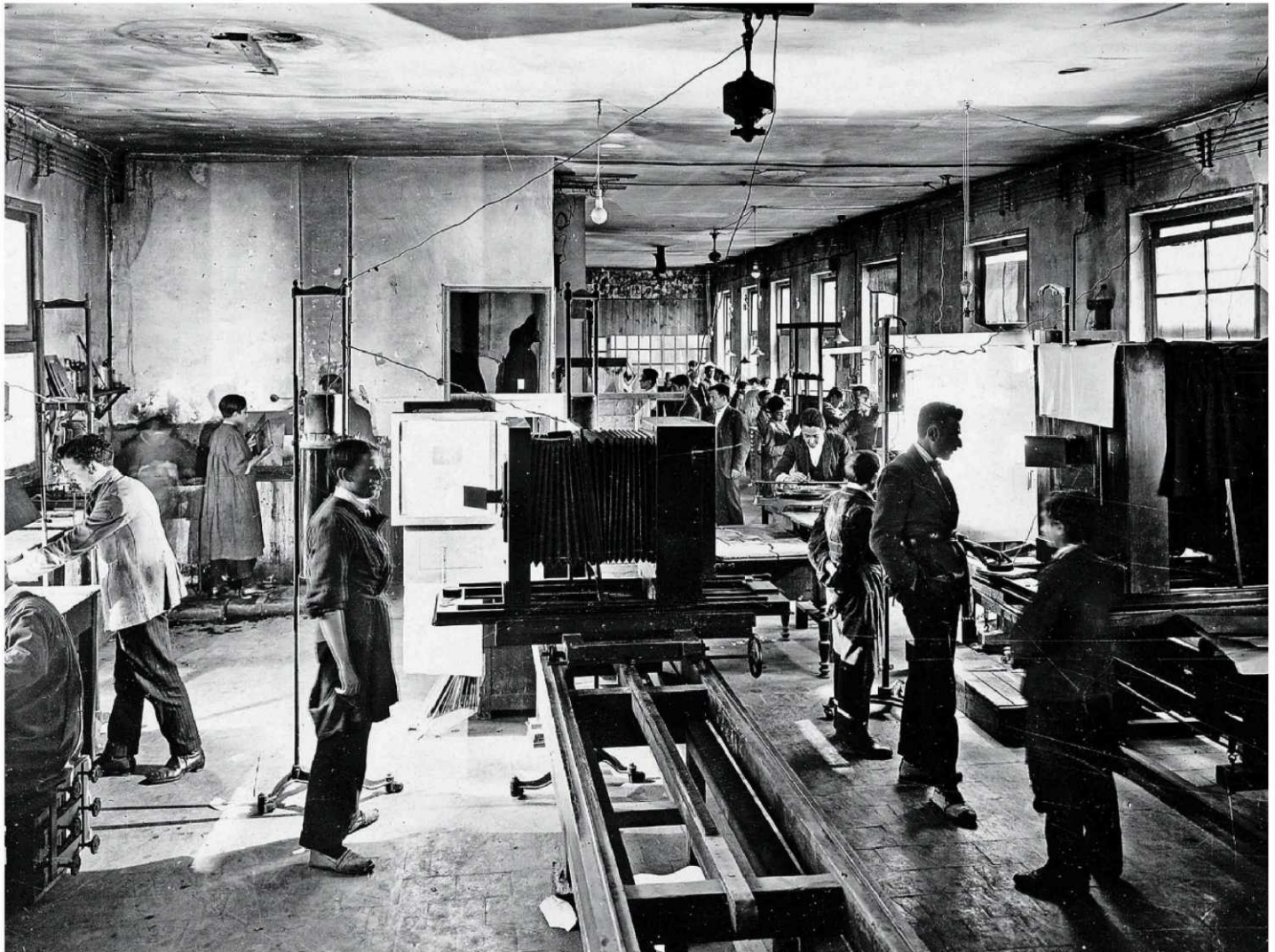
Vivir para fotografiarlo

Trivoiturette 10-12 HP construida expresa para las informaciones gráficas urgentes, única en España: por A. MERLETTI.
 Publicidad relacionada con la saga de fotoperiodistas Merletti

Felicitación navideña del periodista gráfico José Badosa

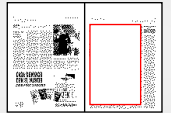
El libro recupera material fotográfico disperso en archivos público y privados de Barcelona, materiales que explican cómo fue esa época

El carné del fotoperiodista José Luis Torrents Roig

Los primeros treinta años del siglo pasado vieron la aparición de numerosas publicaciones

El cliente de un quiosco paga su compra, mientras otro espera su turno, en el centro de Madrid. OLMO CALVO

HOMENAJE DÍA DEL VENDEDOR DE PRENSA

SANTUARIOS DEL PAPEL

El gremio de los quiosqueros reivindica su profesión cada 5 de octubre con un acto en el Ayuntamiento de Madrid

RICARDO TORAL MADRID

Vulgarmente conocidos como *canillitas* en algunas zonas del sur de América como Argentina o Uruguay, la profesión del vendedor de periódicos ha sido una pieza fundamental en el desarrollo de la prensa escrita. Por ése motivo hoy, como cada 5 de octubre, se celebra el Día del Vendedor de Prensa, reconociendo la importante labor que desempeñan estos otros profesionales del mundo del periodismo, los guardianes de los santuarios a los que, en pleno siglo XXI, muchos lectores siguen acudiendo cada día a buscar sus periódicos y revistas de papel.

Con motivo de esta festividad, algunos quiosqueros obsequiarán hoy con un clavel a sus clientes, en reconocimiento a su fidelidad y a la confianza depositada. «Es una forma de premiar al cliente habitual; y la verdad es que les gusta mucho», apunta María, una empresaria que lleva 32 años al frente de su quiosco.

Esta tradición comenzó en Madrid en 1934 y se celebró durante casi medio siglo, y fue rescatada hace 16 años. Los entonces llamados

voceadores –por la manera en que se dirigían al público y le transmitían las noticias, a voces– acudían a la Plaza de la Villa para entregarle la prensa del día al regidor del Consistorio de la capital.

Y cumpliendo con esta costumbre, en la mañana de hoy, representantes de la Asociación de Vendedores Profesionales de Prensa de Madrid (AVPPM) y otros colectivos del sector se dirigirán al Palacio de Cibeles, edificio donde está ahora la Alcaldía, para entregarle a Manuela Carmena los periódicos del día. «Nos sirve para darnos a conocer y es una tradición que lleva ya muchos años», explica María en conversación con EL MUNDO.

Durante el que será su primer encuentro con la alcaldesa Manuela Carmena, el gremio de vendedores de prensa tiene previsto plantearle diferentes asuntos relacionados con su futuro, como la expansión de la prensa en formato digital o el cambio de los hábitos en la lectura. Quieren abordar con ella estos problemas para buscar unas líneas de actuación que permitan reconvertir los quioscos en establecimientos más modernos y ajustados a las exigencias futuras de la sociedad. Su objetivo: aprovechar las posibilidades de las nuevas formas de consumo, en lugar de rendirse ante ellas.

El gremio de los quiosqueros ha sufrido de forma importante las consecuencias de la crisis. Las ventas han bajado considerablemente

y los establecimientos se han visto reducidos de 25.738 en 2008, a 20.801 en 2015. «Tengo mucho cliente habitual, pero la mayoría es gente mayor; la gente joven viene muy poco. Aunque en esta zona el cliente es muy fijo y, además, muy fiel. Muchos productos que vendemos los compran los padres para los niños», explica María, mostrándose orgullosa de su clientela.

A pesar del viento en contra, los quiosqueros confían en el futuro, acostumbrados como están a soportar nieve en invierno, sol en verano y temporales en cualquier momento dentro de sus frágiles pero resistentes casetas.

Durante los últimos años, estos establecimientos han tenido que ofertar otro tipo de productos como chucherías, refrescos, tabaco, recargas de móvil... Algo que les ha ayudado en la sostenibilidad de

sus negocios, proporcionándoles una fuente de ingresos adicional. «Siempre ayuda a equilibrar: la venta de una cosa por otra», comenta Juan Carlos, propietario de un céntrico quiosco madrileño.

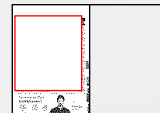
En estos tiempos difíciles, la mayoría de vendedores de prensa han tenido también que hacer horas extra para poder sortear la situación económica. Como declara a EL MUNDO Verónica, de 29 años, quien está en el quiosco sustituyendo a su madre: «Ampliar el horario y reducir costes es lo que estamos haciendo, pero creo que debería haber bastantes más ayudas», afirma.

«Las promociones que hacen los periódicos creo que son muy prácticas e incentivan bastante las ventas», añade Verónica. Según asegura, cada vez que hay algún producto especialmente atractivo que se entrega junto al periódico, se nota en el número de personas que acuden a su quiosco.

La relación personal que mantienen con el comprador es otra de las bazas en las que los quiosqueros basan su negocio. Para alentar a la gente a que siga frecuentando sus establecimientos, Verónica sentencia: «El trato al lector es mucho más cercano que en una tienda cualquiera. Aquí la gente te conoce, se para a charlar, son parte de tu familia». Ella que conoce bien la profesión, lo tiene claro: «He pasado mucho tiempo fuera trabajando en otros lugares y siempre le digo a mi madre lo mismo: Mamá, echo de menos esto».

ALGUNOS COMERCIANTE REGALAN HOY A SUS CLIENTES UN CLAVEL PARA RECOMPENSAR SU FIDELIDAD

«HE PASADO MUCHO TIEMPO FUERA TRABAJANDO EN OTROS LUGARES Y SIEMPRE ECHO DE MENOS ESTO»

LA VANGUARDIA

LA CONTRA

J. R. Moehringer, periodista; premi Pulitzer, autor d'«El bar de las grandes esperanzas»

VICTOR M. AMELA IMA SANCHIS LLUÍS AMIGUET

Tinc 50 anys: em vaig curar de l'ensurt anant a Alaska a veure jugar el cel. Sóc de Nova York. Fill únic de mare soltera... I encara vull tenir família. Crec en la grandesa del que no sabem i temo la crueltat dels que creuen que saben. Llegir és la única cosa que et fa sentir culpable quan ho fas i quan no ho fas

“L'únic sentit de tot plegat és lluitar fins al final i explicar-ho”

XAVIER CERVERA

Veia vostè *Lou Grant*?
M'encantava.
Jo em vaig fer periodista perquè de xaval volia ser Lou Grant. Vaig buscar una llibreta llarga i prima com la seva a totes les papereries del meu barri. Era màgica.

En Lou estaria orgullós i García Márquez deia que les gravadores... ehem! com aquesta meva, maten el periodisme.

Per això vaig decidir no fer servir gravadora. No volia ser només un transcriptor del que deien els famosos. Jo no gravo res: escric. I vaig escriure.

Doncs va fer vostè un treball esplèndid.
Jo era periodista, volia explicar el que passava, perquè els humans només donem i trobem algun sentit al caos de l'existència quan la intentem explicar.

I va guanyar el Pulitzer.
Això no va ser culpa meva: és un error frustrant escriure anhelant multituds que et llegeixin i que et donin premis i t'aplaudeixin pel carrer abans que et donin sempre la millor taula.

Per què és tan dolent voler triomfar?
Perquè mai no creuràs que t'aprecien prou i et sortiran textos inflats de vanitat com un globus. És millor pensar en un sol lector i escriure-

li com parles amb un amic a la barra del bar. No pensis, escriu. Els bons bateadors no fantasiegen amb guanyar, amb els seus fans, amb sortir a la tele... No penses, baten.

Vostè no surt a les tertúlies.
Sobren opinadors que no dormen si abans no han deixat anar la seva opinió brillant sobre qualsevol cosa a una gran audiència. Pateixen més del que ens aporten. Jo m'estimo més explicar que opinar.

Avui el periodisme no explica històries?
Ens fan creure que l'important és produir, competir, guanyar... I per això vivim pendents del pròxim titular amb repercussió i el següent i l'altre... Així la nostra visió del món es torna fragmentària i sempre insatisfeta.

No tots tenen temps per anar al seu bar.
Ja no ens expliquem als bars el que ens passa cada dia, sinó que busquem titulars a tota hora i tuits i ens estressem, perquè vivim sense explicar-nos la vida, que és l'únic que posa ordre en les nostres experiències.

Sembla que el titular ja ho diu tot.
En canvi, quan jo llegia diaris de nen, hi buscàvem històries de la vida real per orientar-nos al món i saber qui érem, què havíem estat i què podíem ser.

Vostè les va explicar molts anys a *The*

Una boca i dues orelles

Qualsevol victòria és tan sols una il·lusió passatgera que acaba al cementiri, per això l'única certesa està en la pròpia lluita: a morir sota les bales, sí, però amb totes les teves pistoles traient fum: “Go down with guns blazing!”, clama Moehringer allargant els dits com pistoles. Perquè l'únic sentit de tot plegat, si n'hi ha cap, és lluitar fins al final... I explicar-ho. Les històries que els humans ens expliquem des que vam baixar dels arbres encara són l'única manera de donar algun sentit al nostre passat i d'intentar trobar-lo en el futur. Per aconseguir-ho, no cal ser ni Hèctor ni Aquil·les ni Homer: n'hi ha prou amb no llançar la tovallola mai i tenir una boca, dues orelles i algun amic esperant a la barra d'un bar.

New York Times i Los Angeles Times.
Vaig marxar el dia que em van encarregar un reportatge sobre el ximpanzé més vell del món.

Per què no ho va voler fer?
Fa broma? Sort que Agassi m'havia llegit i em va contractar per fer el llibre. Li vaig dir que jo no escrivia per a grans esport, però el vaig tractar i em vaig adonar que en ell hi havia molt més.

S'acabaran els diaris?
No estan en el seu millor moment, però el mateix li passava a la ràdio fa vint anys: tothom la donava per morta... I avui és més viva que mai! Al final explicarem històries: no sé si en paper o en fum, però continuarem explicant-les. Hauríem de tornar a ser novel·listes de l'actualitat.

Sí, però... Qui ho llegirà?
Llegir és l'únic que ens fa sentir culpables quan ho fem i quan no ho fem, però a algú que llegeix se li nota fins i tot en com camina. I a qui no, també. Els millors llegiran.

Per això el bar de la seva novel·la és ple de perdedors que expliquen històries?
Perdedors? Jo era fill únic de mare soltera abandonat pel meu pare i anava al Dickens, el bar del poble, a buscar-lo en ells. De tota manera, això de perdedors no és de la meua collita. Tots som perdedors, ja ho sap vostè bé, només és qüestió de temps descobrir-ho.

I per alguna merda de triomf no val la pena malgastat tota una vida de fracassos?
Aquí la salvació no és en cap victòria, perquè quina victòria no acaba en una caixa de fusta?

...
L'única possibilitat de no perdre la dignitat abans del cementiri és lluitar: caure sota les bales, sí, però amb totes les pistoles traient fum. I saber-ho explicar. No cal ser Hemingway: n'hi ha prou sentit sincer.

Bé, ara no ens faci desaparar.
Però sí que cal lluitar; no lluitar-se mai, no assegurar-se en un sofà davant la tele a esperar la mort. Perquè el nostre llegat és l'èpica salvadora d'Occident i per això ens entusiasma l'esport. Els que entenen l'esport saben que no es tracta de veure qui guanya o qui perd, sinó qui es guanya la dignitat en la lluita.

Això no és ser competitiu?
És el contrari: celebrem l'agonista, el lluitador més que el protagonista. Els humans no simpatitzem amb qui guanya, sinó amb qui lluita fins al final.

A la seva novel·la, l'alcohol també hi ajuda.
Al meu bar hi havia alcohol, perquè la tercera copa corria per compte de la casa, però també famílies i nens com jo que hi anaven a escoltar històries i a aprendre a explicar-les. Explicaven la seva vida per donar-li algun sentit i escoltaven el sentit de totes les vides. Sap per què ens interessaven tant aquests contes?

...?
Perquè tots som iguals de maneres molt diverses, així que quan un explica la seva vida sense pretendre ser més del que és, amb el cor a la mà i els peus a terra, està explicant també a la meua.

LLUÍS AMIGUET

Hellmuth Karasek, un periodista generoso y divertido

Ejerció durante 26 años el cargo de jefe de cultura del semanario 'Der Spiegel'

ENRIQUE MÜLLER
Hellmuth Karasek fue un periodista afortunado gracias a varios regalos que le hizo la naturaleza. El genial periodista y crítico literario nació con tres dones que le ayudaron a tener éxito en la vida: era encantador, gracioso e inteligente, muy inteligente. Nadie como él podía pasar de analizar un poema de Hölderlin, al minuto siguiente contar anécdotas de Woody Allen, por la tarde hacer una reseña sobre la última novela de Phillip Roth y por la noche alegrar la vida a decenas de miles de espectadores en un *show* de televisión.

Karasek, que murió el martes pasado en Hamburgo a la edad de 81 años, víctima de un cáncer, también tenía otra virtud que le convirtió en un periodista admirado y querido por el gremio, algo por lo demás insólito en un oficio donde impera la

envidia: era generoso. "Era un soñador querido por la redacción", escribió un periodista de la revista *Der Spiegel* al recordar su época de jefe de cultura del semanario, cargo que ejerció durante 26 años.

"Karasek dirigió la sección con mano suelta, observaciones claras y una generosa *grandezza* que no era bien vista en la casa, donde imperaba una estricta jerarquía", señaló la revista en un obituario que publicó el sábado. "Escribía a mano sus notas, habitualmente en su casa, las enviaba a la redacción por fax y nunca hubo que corregirle. Cuando él corregía otros textos se hacía acompañar por una copa de champán".

Su carrera como periodista la inició en 1960 en el periódico *Stuttgarter Nachrichten*. Ocho años después era crítico de teatro en *Die Zeit* y en 1974 fue nombrado jefe de la sección cul-

Hellmuth Karasek, el pasado 9 de marzo. / MARKUS SCHOLZ (EFE)

tura en *Der Spiegel*, cargo que abandonó en 1996 cuando los editores no quisieron publicar una crítica suya de la película *Rossini*, del director Helmut Dietls. El divorcio periodístico no acabó con la fama de Karasek, quien ya se había convertido en una estrella de la televisión gracias al legendario programa *Cuarteto literario* que emitió la segunda cadena pública, ZDF, entre 1988 y 2001.

Al lado de Marcel Reich Reinicki, el famoso "papa de la crítica literaria alemana", Karasek brilló gracias a los dones que le había regalado la madre naturaleza. Entre el implacable Rech Reinicki y la siempre hosca crítica

austriaca Sigrid Löffler, el periodista y crítico deleitó al público con su jovialidad, su amplia cultura literaria y su legendaria memoria.

Hellmuth Karasek nació en Moravia en 1934 y cuando tuvo la edad necesaria vistió con orgullo el uniforme de las juventudes hitlerianas. Sus padres eran admiradores del Führer. Poco antes del fin de la guerra, la familia escapó del Ejército Rojo hacia el este de Alemania. Y después de aprobar el bachillerato con la mejor nota en 1952, Karasek abandonó la RDA.

Después de dejar la revista *Der Spiegel*, Karasek dio rienda suelta a su creatividad. Su pri-

mera novela, *Das Magazin (La revista)*, fue un ajuste de cuentas con el semanario donde describía las intrigas y la lucha por el poder en una revista famosa de Hamburgo. El libro fue destrozado por la crítica. En cambio, Karasek solo cosechó elogios cuando publicó su autobiografía, *Auf der Flucht (La huida)*, donde describe su niñez, la guerra, la pérdida del hogar y su vida bajo dos dictaduras, la nazi y la comunista en la RDA. No fue el único éxito de Karasek, un crítico que se atrevió a ca-

lificar a Günter Grass como un "presumido intolerable" y que cometió el pecado de poner en una misma lista de los 10 peores libros que había leído *Mi lucha*, de Hitler, y *La rata*, del nobel alemán.

Grass nunca le perdonó los dos insultos, pero Karasek siguió disfrutando de la vida y alegrando la vida de sus amigos, colegas y una legión de admiradores. "Será siempre recordado no solo como un gran escritor, sino como un hombre maravilloso", señaló la ministra de Cultura, Monika Grütters, al recordar la vida del periodista más generoso y divertido que haya tenido nunca el gremio en Alemania.

Colaborar con LA RAZÓN avala apartar a López de «Gürtel»

F.V. - Madrid

«El magistrado López es habitual colaborador del diario LA RAZÓN, periódico conocido por su clara afinidad con el Partido Popular, y en sus colaboraciones revela sus afinidades políticas». Éste es uno de los argumentos que utiliza la Asociación de Abogados Demócratas de Europa (Adade), personado como acción popular en el «caso Gürtel», en el escrito de recusación presentado contra el citado magistrado, para intentar apartarlo del tribunal que debe juzgar «los papeles de Bárcenas», donde se investiga una presunta financiación B del PP.

En este sentido, Adade señala cuatro de esas colaboraciones que avalarían la tesis de que a través de sus artículos se posiciona claramente a favor del PP, con lo que tendría un cierto interés en que ni este partido ni sus miembros imputados fuesen condenados.

En uno de esos artículos, fechado en noviembre de 2011, expresaría su «placer por el triunfo del PP en aquellas fechas, achacando al anterior Gobierno (del PSOE) de sectarismo»; mientras que en los otros tres se habría mostrado a favor de la pena de la Prisión Permanente Revisable, «y otros temas en los que siempre apoya la postura del Gobierno del PP».

Y, como se refiere a LA RAZÓN como un indicio del «interés» que tendría López en esa causa, también alude Adade al director del periódico, Francisco Marhuenda, de quien señala que es un «notorio simpatizante del PP, habiendo sido elegido diputado del Parlamento de Cataluña, en las listas de dicho partido, en el año 1995».

Esta acción popular, al igual que IU o el PSOE, pretenden apartar tanto de la pieza central del «caso Gürtel» como de «los papeles de Bárcenas» a Enrique López y a Concepción Espejel, presidente

de la Sala que debe juzgar esos procedimientos.

Uno de los puntos esenciales es considerar que ambos tienen un interés «directo o indirecto» en esas causas, derivado de una hipotética afinidad política, que les imposibilitaría juzgar con la suficiente independencia. Así, tanto Espejel como López, asegura esta acción popular, tienen unas «indiscutibles buenas, óptimas, diríamos) relaciones, afinidades de los dos magistrados recusados

EN SUS ARTÍCULOS «REVELA SUS AFINIDADES POLÍTICAS», DICE UNA DE LAS ACUSACIONES

con el PP y de destacados miembros de él que tienen que ver con el proceso de cuyo tribunal forman parte».

No les gustaría una condena

Pero Adade va más allá e incluso se aventura a dejar claro el deseo de ambos. Así, se pregunta si «no existe la fundada sospecha de que desearían en lo más recóndito de sus voluntades que no se viera involucrado dicho partido –organización política afín a la que tan agradecidos deben estar– en el “desagradable” asunto de que se le pidiera al mismo responsabilidades económicas y penas de cárcel para muchos de sus dirigentes»; y, a continuación, se responde interpretando la voluntad de los dos recusados: «Dada la apariencia de tener profunda amistad, o quizás, alternativamente, la presencia de interés, directo o indirecto... resulta obvio que no les gustaría que el devenir del proceso ocasionara ningún efecto patrimonial negativo para el partido que tanto les ha ayudado en su carrera profesional, y, por otro, que sus “compañeros de viaje” en actos del PP fueren condenados».

Crec que quan rellegeixi d'aquí a uns anys els articles que estic escrivint no m'agradaran. No perquè hagi de canviar d'idees, si no per no haver-me resistit a prendre partit per una de les opcions que ara polaritzen Catalunya. No sé si aquesta és una bona decisió per a algú que es dedica al periodisme. Si alguna cosa ha tingut el procés a Catalunya és que no queda ni un periodista per decantar-se pel sí o pel no. Pràcticament tots hem sortit a la palestra de l'opinió de manera apassionada. En articles, tertúlies, entrevistes, tuits, portades i informatius.

En un moment com aquest segurament el més útil per a la ciutadania era comptar amb periodistes que

Al contraatac

Jordi Évole

El procés del periodisme

observessin i investiguessin els fets i els expliquessin. Encara que també els asseguro que en aquest moment fins i tot informant de la forma més asèptica algú diria que t'estàs posicionant. Evidentment que tots tenim una línia editorial. Però hem confós aquesta línia amb la militància. No és la primera vegada que passa, però mai de manera tan descarada. Vivim moments de fer pinya i qualsevol crítica *als teus* pot ser interpretada com a traïció.

Per això, una setmana després de les eleccions, escassegen les informacions que surtin de la trinxera. Per això gairebé tots creuen que han guanyat, encara que per dins puguin pensar que potser també han perdut. Per això uns s'aferren als dos milions de vots a favor de la indepen-

dència, i altres s'aferren que aquests dos milions de vots només representen el 47% dels votants.

Reconeixements mutus

Imira que seria fàcil reconèixer: «Senyors, tenim un problema, no podem ignorar el que volen dos milions de catalans. S'han de donar respostes concretes, fins i tot plantejar-nos la celebració d'un referèndum». I que els de l'altre costat diguessin: «Potser no podem anar tan ràpid perquè amb menys de la meitat dels vots clarament a favor del sí, no podem tirar endavant un projecte de tanta envergadura com la independència. Pacència, és qüestió de temps, perquè la demografia juga a favor, i si el Govern segueix amb la

mateixa actitud, ho aconseguirem en pocs anys».

Això ho escriu un que s'ha posicionat. No sóc independentista, però tampoc sóc antiindependentista. I sobretot intento no negar les evidències. El meu màxim desig és que això no s'eternitzi. Però no es preocupin que el que dic no servirà de res. Se seguirà alimentant el conflicte. Perquè hi ha qui viu d'aquest conflicte. És millor parlar d'això que de coses que afecten directament el ciutadà: la desigualtat creixent, els sous precaris, els serveis públics retallats. Per aquest motiu, que el conflicte s'enquisti i es retroalimenta és la gran victòria del poder. D'aquí i d'allà. Un poder cada vegada més independentitzat de la ciutadania que més malament ho passa. ≡

«Pacients en espera» guanya el Premi Periodístic de Bioètica

GIRONA | DdG

■ El reportatge *Pacients en espera* que es va emetre al programa *30 minuts* de l'1 de juny del 2014, ha estat guardonat amb el Premi per a una Obra Periodística de Bioètica, que atorga cada any la Fundació Grífols. Firmat per Ramon Anglès, Sandra Rierola i David Roig, amb muntatge de Joan Carles Calvera, el reportatge analitza l'augment de les llistes d'espera per les retallades en sanitat i segueix els casos d'alguns pacients per veure com afecta la seva qualitat de vida, si estan prou informats i com tramiten les queixes.

Aquest guardó de periodisme i bioètica, amb una dotació econòmica de 3.000 euros, és fruit d'una selecció entre els treballs periodístics presentats pels candidats i els continguts que tria la mateixa Fundació. El lliurament del Premi es farà el 27 d'octubre a l'Ateneu Barcelonès, juntament amb l'entrega de les Beques de Recerca sobre Bioètica i els Premis a Treballs de Recerca sobre Bioètica en el Batxillerat.

Una escena del reportatge premiat.

Des de l'any 1998, la Fundació Víctor Grífols i Lucas promou la bioètica per mitjà del diàleg entre especialistes de diferents àrees de coneixement. L'objectiu és impulsar una actitud ètica entre organismes, empreses i persones que tenen l'activitat relacionada amb la salut humana.

L'APUNT

Periodisme que provoca els fets

Marc Salgas

A *Un tiempo nuevo* (UTN) es vantaven dissabte d'haver caçat un pederasta que volia allitar-se amb una nena que ell pensava que tenia 13 anys. En realitat, però, es tractava d'una trampa muntada pel programa mateix i ordida a partir d'una conversa en un xat per a menors d'edat. La conducta del suposat pederasta és immoral –si també és delictiva ho haurà de dir un jut-

ge–, però l'actitud del programa també és èticament reprovable. El periodisme tracta els fets, no els provoca. Cada cop més les televisions privades ens encolomen els seus grans treballs d'*investigació*, tot i que l'únic que fan és tensar, o ultrapassar, els límits del codi deontològic d'aquest ofici. Sense escrúpols i sense manies. Tot sigui per l'espectacle i l'audiència.

ONLINE

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

Col.legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
04/10/15	Jaume Cristau, premi Memorial Candel / El Punt Avui	37	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
03/10/15	Aristegui Noticias, premio FNPI por La casa blanca de Enrique Peña Nieto / Periodistas en Español	39	2

Col·legi de Periodistes de Catalunya

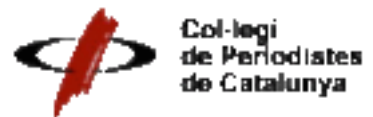

Jaume Cristau, premi Memorial Candel

Domingo, 4 de octubre de 2015

El músic empordanès Jaume Cristau i Brunet (Figueres, 1940) rebrà, dimecres vinent, un dels premis de l'àmbit cultural del 7è Memorial Francesc Candel , al Col·legi de Periodistes de Catalunya (19 h). El premi és un reconeixement a Cristau, tant com a intèrpret i director de reconegudes formacions musicals, com a compositor d'incomptables i magnífiques sardanes, una tasca amb què ha contribuït notòriament a la promoció de la música popular. Jaume Cristau va compondre la cantata Si el món voleu canviar per a l'homenatge de la cultura popular a Paco Candel, pel 50è aniversari del llibre Els altres catalans .

Periodisme i Mitjans de comunicació

Aristegui Noticias, premio FNPI por La casa blanca de Enrique Peña Nieto

Sábado, 3 de octubre de 2015

Un equipo de reporteros formado por Rafael Cabrera , Daniel Lizárraga , Irving Huerta , Sebastián Barragán y Carmen Aristegui ha sido galardonado por su trabajo La casa blanca de Enrique Peña Nieto en el apartado de Cobertura de la tercera edición del Premio Gabriel García Márquez de Periodismo, fallados el 30 de septiembre de 2015 en Medellín, Colombia. Rafael Cabrera, Daniel Lizárraga, Irving Huerta, Sebastián Barragán En el origen del equipo está Carmen Aristegui, periodista mexicana con trayectoria en radio, televisión, diarios y directora del sitio Aristegui Noticias. En 2012, mientras era titular del programa de radio Primera Emisión de Noticias MVS, Aristegui invitó como jefe de información a Daniel Lizárraga, periodista especializado en investigación. Tras varios reportajes y meses de trabajo, en mayo de 2014 se creó formalmente la Unidad de Investigaciones Especiales, con Lizárraga como jefe y a la que se sumaron, como piezas de un rompecabezas, los reporteros Irving Huerta, Sebastián Barragán y Rafael Cabrera, cada uno con experiencia diversa en medios. Unido el ensamble, y con apoyo de la producción del programa, se dio forma al reportaje de la casa blanca de Enrique Peña Nieto, publicado en noviembre de 2014 en Aristegui Noticias, debido a que la radiodifusora pidió que no se transmitiera en su frecuencia. Ese reportaje fue el triunfo y sentencia del equipo: en marzo de 2015, Noticias MVS despidió a todos bajo el argumento de un conflicto empresarial con Aristegui, pero los autores han señalado que todo apunta a una reprimenda desde el poder por publicar un reportaje que colocaba al presidente mexicano en un potencial conflicto de interés. Descripción del trabajo La publicación de una entrevista a la primera dama de México, Angélica Rivera, en la revista ¡Hola!, en mayo de 2013, dio pie a una amplia investigación sobre la propiedad de una lujosa residencia en poder de la familia presidencial. El reportaje puso en tela de juicio la relación entre el presidente Enrique Peña Nieto con un contratista que estaba siendo beneficiado por su Gobierno. Durante trece meses, los periodistas obtuvieron documentos de acceso público y cruzaron los datos con momentos clave de la vida privada y política de Peña Nieto y Rivera, una exactriz de telenovelas. Un rompecabezas en el que farándula y Gobierno se unieron. El resultado mostró que la empresa Grupo Higa fue beneficiada con contratos por el político desde su época como Gobernador, al mismo tiempo que comenzó a financiar y construir la mansión -ahora conocida como la casa blanca- a gusto de la pareja, en la zona de mayor plusvalía de México. El punto clave fue el fallo para construir el Tren de Alta Velocidad México-Querétaro (el cuál sería el primero en su tipo en América Latina), pues a la fase final de la licitación llegó un único consorcio empresarial, entre las que estaban una paraestatal del Gobierno chino y Grupo Higa. Ese grupo finalmente ganó la multimillonaria obra. El Gobierno mexicano defendió el concurso. Pero tres días antes de darse a conocer la investigación periodística, el Gobierno canceló de forma abrupta el fallo. Tras la difusión del reportaje, el Gobierno entró en una crisis de credibilidad pues los señalamientos de presunta corrupción y conflicto de interés alcanzaron el

Audiencia: 7.542

Ranking: 4

VPE: 18

Página: 2

Tipología: online

más alto nivel: el Presidente y su familia. [embedded content] Comentarios del jurado En un ambiente de gran corrupción institucional que ha caracterizado a México, esta investigación de trece meses dejó al descubierto, de manera irrefutable, los estrechos vínculos entre el presidente de la República, Enrique Peña Nieto, y una empresa contratista del Estado. Esta investigación revela sin lugar a dudas que la empresa construyó y entregó al Presidente la mansión de siete millones de dólares en que vive con su familia. El equipo de periodistas demostró esta conexión con documentación y testimonios comprobables, sin necesidad de recurrir a fuentes anónimas ni indirectas. El resultado es una demoledora acusación presentada de un modo conciso, claro y con un impresionante grado de precisión. Es un ejemplo impecable de independencia periodística. El equipo utilizó las mejores herramientas disponibles para investigar, explicar y presentar esta historia, y puso a disposición del público los documentos, audios, videos, planos y demás evidencias que reunió utilizando las mejores técnicas del periodismo investigativo y de la narrativa multimedia: acceso a fuentes centrales, cruce y confirmación de datos, buen uso de leyes de transparencia pública, entrevistas, confrontación de fuentes, verificación in situ, todo lo cual convierte a La Casa Blanca de Peña Nieto en un modelo de cobertura. La integración narrativa entre texto, video, fotos, documentos, gráficos y audio es ejemplar. Este trabajo tuvo un gran impacto nacional e internacional. Desafortunadamente, los autores de esta cobertura perdieron sus puestos en la radio a la cual estaban vinculados, en medio de acusaciones de represalia por este trabajo. ¿Te interesan nuestros contenidos? Apoya el periodismo independiente con Dropcoin